

Vergeving

22 studies over

—
de meerdere betekenissen van het woord vergeving en
vergeving in Gods diverse huishoudingen

—
Hein de Haan

INHOUDSOPGAVE

1. De Twee Woorden Voor Vergeving	5
2. Vergeving, Losmaken Van Zaken	8
3. Vergeving Van Activiteiten	10
4. Vergeving Van Zonden En Schulden	12
5. Genade Bewijzen	15
6. De genade van zeventig zevens	17
7. Ontvangen Van Vergeving Alleen Uit Genade	19
8. Waar Kijk Je Naar?	21
9. Voorwaardelijke En Onvoorwaardelijke Vergeving	23
10. Huishouding Van Genade & Het Nieuwe Verbond	25
11. Genade In Het Koninkrijk. Genade In Het Geheimenis.	28
12. Christus Heeft Vrede Gemaakt	31
13. Gods aanpak van vergeving in de betekenis van het schenken van vergeving alleen uit genade	34
14. Gods Vergeving Werkt Krachtig Door	36
15. De Echte Bron Van Vergeving	38
16. Bonussen Op Vergeving	40
17. Extra Bonussen Op Vergeving	43
18. Vergeving In Een Andere Huishouding	46
19. Gezag Tot Vergeving Bij Israël	48
20. De Gelijkenis Van Vergeving In Het Koninkrijk	51
21. Gods Profetisch Plan In Het Onze Vader	54
22. Grondslag Van Vergeving In Het 'Onze Vader'	56

1. De Twee Woorden Voor Vergeving

Als we een studie maken over vergeving hebben we inmiddels al zoveel vooringenomen standpunten. Waarschijnlijk ben je het al een beetje van me gewend dat ik me daar niet veel aan gelegen laat liggen. Wij gaan onbevooroordeeld de Bijbel alleen laten spreken. Natuurlijk vraag ik weer om het allemaal te controleren. Uiteindelijk heb ikzelf geen enkel ziertje gezag. Dat heeft alleen de Schrift zelf.

De Schrift heeft 2 kenmerken Griekse woorden in het Nieuwe Testament, die allebei vertaald worden met 'vergeven'. Dat maakt het niet simpel omdat beide woorden iets compleet unieks weergeven en behoorlijk van elkaar verschillen. Hier komen ze:

1/ "aphiemi", werkwoord.

Dit woord is samengesteld uit "APO" en "HIEMI".

"APO" betekent: "Los maken" of "Er van af maken".

"HIEMI" betekent: "Zenden" of "Weg sturen".

"APHIEMI" betekent dus: "Loslaten" of "Wegzenden".

Dit is het gezaghebbend loslaten of wegzenden.

2/ "charizomai", werkwoord.

Dit woord is afkomstig van "CHARIS"

"CHARIS" betekent: "Genade".

"CHARIZOMAI" betekent dus: "Genade schenken".

Dit is ontvangen genade laten doorwerken.

Ik schreef het al: Beide Griekse woorden worden vertaald met 'vergeven'. Ze hebben echter een gigantisch verschillende letterlijke betekenis. Voor onze studie willen we ons vasthouden aan de letterlijke betekenis. Misschien dat je in eerste instantie bij het lezen van deze tamelijk theoretische studies zult denken dat je hier in de praktijk nou ook echt niks aan hebt. Uiteindelijk zullen we nou juist met die theoretische basis als ons fundament heel veel voordeel hebben in het heel praktisch verstaan van de Schriftuurlijke boodschap van vergeving.

Aphiemi

We gaan nu in ons eerste artikel kijken hoe het eerste woord in het Nieuwe Testament gebruikt wordt. We kennen dit werkwoord vanuit het 'Onze Vader'.

Mattheüs 6:12- 15 en VERGEEF ons onze schulden, gelijk ook wij VERGEVEN onze schuldenaren;.... Want als je de mensen hun overtredingen VERGEEFT, zal je hemelse Vader ook jou VERGEVEN; maar als je de mensen {hun overtredingen} niet VERGEEFT, zal ook je Vader jouw overtredingen niet VERGEVEN.

Bij deze zes vermeldingen van "vergeving" in het Onze Vader mogen we ons vasthouden aan de letterlijke betekenis van dit woord, dus van: 'iemand of iets ergens van losmaken'.

We bekijken in eerste instantie dus nog niet de context. Dat zullen we laten wel doen. Het gaat ons nu eerst om de concrete betekenis van dit eerste woord.

Het gebruiken van dit werkwoord deel ik in vier categorieën in:

1/ Personen losmaken

2/ Zaken losmaken

3/ Activiteiten losmaken

4/ Schulden oftewel zonden losmaken

We zullen in dit eerste artikel slechts de eerste categorie bekijken: Personen losmaken.

1a/ De doden loslaten

Mattheüs 8:22 Jezus zei tegen hem: Volg mij en LAAT (Letterlijk: Laat los) de doden hun doden begraven.

Lucas 9:60 Hij zei tegen hem: LAAT (Letterlijk: Laat los) de doden hun doden begraven; maar ga jij heen en verkondig het Koninkrijk Gods.

Lucas 10:30 Jezus zei: Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood **LIETEN LIGGEN** (Letterlijk: Los Lieten).

1b/ Andere mensen loslaten

Mattheüs 3:15 Jezus antwoordde hem: **LAAT** Mij thans **GEWORDEN** (Letterlijk: Laat los), want aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen **LIET** hij Hem **GEWORDEN** (Letterlijk: liet los).

Mattheüs 4:11 Toen **LIET** de duivel Hem **MET RUST** (Letterlijk: liet los) en zie, engelen kwamen en dienden Hem.

Mattheüs 13:36 Toen **LIET** Hij de scharen **GAAN** (Letterlijk: liet los) en ging naar huis.

Mattheüs 15:14 **LAAT** hen **GAAN** (Letterlijk: Laat los), blinden zijn zij, die blinden leiden.

Mattheüs 19:14 **LAAT** de kinderen **GEWORDEN** (Letterlijk: Laat los) en verhindert ze niet tot Mij te komen,

Mattheüs 22:22 Zij verwonderden zich en **LIETEN** Hem verder **ONGEMOEID** (Letterlijk: lieten los) en gingen weg.

Mattheüs 26:44 En Hij **LIET** (Letterlijk: liet los) hen daar en ging weer heen en bad voor de derde keer,

Marcus 1:20 Zij **LIETEN** hun vader Zebedeus in het schip **ACHTER** (Letterlijk: lieten los) met de dagloners.

Marcus 4:36 En zij **LIETEN** de schare **ACHTER** (Letterlijk: lieten los) en namen Hem, zoals Hij was, in het schip mee,

Marcus 8:13 Hij **LIET** hen **ALLEEN** (Letterlijk: liet los) en Hij ging weer scheep en vertrok naar de overkant.

Marcus 10:14 **LAAT** (Letterlijk: lieten los) de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet;

Marcus 12:12 Zij **LIETEN** Hem **VERDER ONGEMOEID** (Letterlijk: lieten los) en gingen weg.

Lucas 18:16 **LAAT** de kinderen tot Mij **KOMEN** (Letterlijk: laat los) en verhindert ze niet;

Johannes 18:8 Als jullie dan Mij zoeken, **LAAT** (Letterlijk: laat los) dezen heengaan;

1c/ Loslaten binnen de gelijkenissen

Mattheüs 18:12 Zal hij niet de negenennegentig op de bergen laten (Letterlijk: loslaten) en heengaan om het dwalende te zoeken?

Johannes 10:12 maar wie huurling is en, **LAAT** de schapen **IN DE STEEK** (Letterlijk: laat los) en vlucht.

1d/ Loslaten bij het sterven

Mattheüs 22:25 de eerste huwde en stierf daarop, daar hij geen nakomelingschap had, **LIET** hij zijn vrouw **NA** (Letterlijk: liet los) aan zijn broeder.

Marcus 12:19- 22 Indien iemands broer sterft en een vrouw nalaat, maar geen kind **ACHTERLAAT** (Letterlijk: loslaat), dat dan zijn broeder de vrouw moet nemen en voor zijn broer nakomelingschap verwekken. Nu waren er zeven broeders. En de eerste nam een vrouw en **LIET** bij zijn sterven geen nakomelingschap **ACHTER** (Letterlijk: liet los). En de tweede nam haar en stierf zonder nakomelingschap **NA TE LATEN** (Letterlijk: los te laten). En de derde evenzo. En geen van die zeven **LIET** nakomelingschap **ACHTER** (Letterlijk: liet los). Het laatst van allen stierf ook de vrouw.

1e/ De één wordt losgelaten terwijl de ander gegrepen wordt door het oordeel

Mattheüs 24:40 - 41 Dan zullen er twee in het veld zijn, één zal aangenomen worden en één **ACHTERGELATEN** (Letterlijk: losgelaten) worden; twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, één zal aangenomen worden, en één **ACHTERGELATEN** (Letterlijk: losgelaten) worden.

Lucas 17:34 - 36 Ik zeg u, in die nacht zullen er twee in een bed zijn, de één zal aangenomen, de ander **ACHTERGELATEN** (Letterlijk: losgelaten) worden. Twee vrouwen zullen samen bezig zijn met malen, de ene zal aangenomen, de andere **ACHTERGELATEN** (Letterlijk: losgelaten) worden. Twee zullen op het land zijn, de één zal aangenomen, de ander **ACHTERGELATEN** (Letterlijk: losgelaten) worden.

1f/ Iemand loslaten door Hem alleen te laten

Mattheüs 26:56 Toen **LIETEN** al de discipelen Hem **ALLEEN** (Letterlijk: lieten los) en vluchtten.

Marcus 14:50 Zij **LIETEN** Hem **ALLEEN** en vluchtten allen.

Johannes 8:29 Hij (Vader God) heeft Mij niet **ALLEEN GELATEN** (Letterlijk: losgelaten), want Ik doe altijd wat Hem behaagt.

Johannes 16:32 Zie, de ure komt en is gekomen, dat jullie verstrooid worden, een ieder naar het zijne en Mij **ALLEEN LAAT** (Letterlijk: los laat).

1g/ Niet loslaten door een Ander te sturen

Johannes 14:18 Ik zal jullie niet als wezen **ACHTERGELATEN** (Letterlijk: losgelaten). Ik kom naar jullie toe.

1h/ Niet loslaten in het huwelijk

1 Corinthe 7:11 - 13 *(is dit toch gebeurd, dan moet zij ongehuwd blijven of zich met haar man verzoenen)* en een man moet zijn vrouw niet **VERSTOTEN** (Letterlijk: loslaten). Maar tot de overigen zeg ik, niet de Heer: heeft een broeder een ongelovige vrouw, die erin bewilligt met hem samen te wonen, dan moet hij haar niet **VERSTOTEN** (Letterlijk: loslaten). En een vrouw moet, als zij een ongelovige man heeft, en deze erin bewilligt met haar samen te wonen, die man niet **VERSTOTEN** (Letterlijk: loslaten).

Nogmaals, we kennen de kreet “vergeven” uit het onze Vader. Maar bij al deze teksten met ditzelfde werkwoord ontstaat vanzelf de vraag: Welk werkwoord past hier telkens? “Vergeven” past totaal niet, “Loslaten” wel.

In al deze verschillende facetten van de eerste categorie over dit woord, dat zo makkelijk met ‘vergeven’ wordt weergegeven past het hele denkbeeld van vergeven zelfs niet. Als de Heer de discipelen verzekert dat Hij hen niet zal achterlaten verklaart Hij beslist niet dat Hij hen niet zal vergeven. Hij verzekert hen ervan dat Hij hen niet zal loslaten. Overal past dit woord, die ook die letterlijke betekenis heeft. We zullen er dus beslist achter moeten komen wat het woord inhoudt als het wel op vergeving lijkt te slaan.

Eerst zullen we zeker dit woord in de resterende drie categorieën vanuit de Bijbel bekijken. Dat laten we nu echter rusten tot de volgende studie.

2. Vergeving, Losmaken Van Zaken

We zagen reeds dat er in het Nieuwe Testament twee Griekse woorden voor vergeving bestaan.

1/ "aphiemi", werkwoord.

Dit woord betekent: "Loslaten" of "Wegzenden".

2/ "charizomai", werkwoord.

Dit woord betekent: "Genade schenken".

Het eerste woord is het woord is ons zeer vertrouwd vanuit het 'Onze Vader'.

Mattheüs 6:12- 15 en VERGEEF ons onze schulden, gelijk ook wij VERGEVEN onze schuldenaren;.... Want als je de mensen hun overtredingen VERGEEFT, zal je hemelse Vader ook jou VERGEVEN; maar als je de mensen {hun overtredingen} niet VERGEEFT, zal ook je Vader jouw overtredingen niet VERGEVEN.

Dit Woord Hebben We In Vier Categorieën Opgesplitst.

1/ Personen losmaken

2/ Zaken losmaken

3/ Activiteiten losmaken

4/ Schulden oftewel zonden losmaken

We hebben de eerste categorie bekeken en ontdekten daarbij dat het woord 'vergeven' hier totaal niet te plaatsen viel. Zal dat ook zo zijn bij de volgende drie? Dat gaan we in deze studie eens uitzoeken bij de tweede categorie. Houdt er rekening mee dat we voorlopig nog totaal niet op de context letten. Het gaat nu nog slechts om de woordbetekenis.

2a/ De werkspullen loslaten

Mattheüs 4:20 Zij nu LIETEN terstond hun netten LIGGEN en volgden Hem.

Mattheüs 4:22 Zij LIETEN dan terstond het schip en hun vader ACHTER en volgden Hem.

Marcus 1:18 En zij LIETEN terstond hun netten LIGGEN en volgden Hem.

2b/ De religieuze zaken loslaten

Mattheüs 5:24 LAAT je gave voor het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave.

Mattheüs 23:23 - 24 Wee jullie, Schriftgeleerden en Farizeeën, jullie huichelaars, want jullie geven tienden van de munt, de dille en de komijn en jullie hebben het belangrijkste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw. Dit moest men doen en het andere niet NALATEN.

Marcus 7:8 Jullie VERWAARLOZEN het gebod van God en houden je aan de tradities van de mensen.

2c/ Het bezit loslaten

Mattheüs 5:40 Wil iemand met jou rechten en je hemd nemen, LAAT hem ook je mantel;

Mattheüs 23:38 Zie, je huis wordt aan je OVERGELATEN.

Marcus 13:34 Gelijk een mens, die buitenslands ging, zijn huis OVERLIET.

Johannes 4:28 De vrouw dan LIET haar kruik STAAN,

2d/ De ergernis bij de ander losmaken

Mattheüs 7:4 LAAT mij de splinter uit je oog wegdoen,

Lucas 6:42 Broeder, LAAT mij de splinter, die in je oog is, wegdoen,

2e/ Alles loslaten

Mattheüs 19:27 - 29 Daarop antwoordde Petrus Hem: Zie, wij hebben alles PRIJSGEGEVEN en zijn U gevolgd; wat zal dan ons deel zijn?..... En een ieder, die huizen of broeders of zusters of vader of moeder of kinderen of akkers heeft PRIJSGEGEVEN om Mijn naam, zal vele malen meer terugontvangen en het leven van de aion erven.

Marcus 10:28 - 29 Petrus begon tot Hem te zeggen: Zie, wij hebben alles PRIJSGEGEVEN en zijn U gevolgd. Jezus zei: Voorwaar, Ik zeg je, er is niemand, die huis of broeders of zusters of moeder of vader of kinderen of akkers heeft PRIJSGEGEVEN om Mij en om het evangelie,

Lucas 5:11 En zij trokken de schepen op het land en LIETEN alles ACHTER en volgden Hem.

*Lucas 18:28 - 29 Petrus zei: Zie, wij hebben het onze **PRIJSGEGEVEN** en zijn U gevolgd. En Hij zei tegen hen: Voorwaar, Ik zeg jullie, er is niemand, die huis of vrouw of broeders of ouders of kinderen heeft **PRIJSGEGEVEN** om het Koninkrijk van God,*

2f/ Onderdelen losmaken

*Mattheüs 24:2 Er zal hier geen steen op de andere **GELATEN** worden, die niet zal worden weggebroken.*

*Marcus 13:2 Er zal geen steen op de andere **GELATEN** worden, die niet zal worden weggebroken.*

*Lucas 19:44 Zij zullen in jullie geen steen op de andere **LATEN**,*

*Lucas 21:6 Er zullen dagen komen, waarin geen steen op de andere zal **GELATEN** worden, die niet zal worden weggebroken.*

2g/ Het leven loslaten

*Mattheüs 27:50 Jezus riep opnieuw met luider stem en **GAF** de geest.*

2h/ Eigendom door inbraak loslaten

*Lucas 12:39 Als de heer des huizes geweten had, op welk uur de dief zou komen, hij zou in zijn huis niet hebben **LATEN** inbreken.*

2i/ Loslaten door het te laten staan

*Lucas 13:8 Heer, **LAAT** hem (een boom) nog dit jaar **STAAN**, ik zal er eerst nog eens omheen graven en er mest bij brengen,*

2j/ Een landstreek loslaten

*Johannes 4:3 **VERLIET** Hij Judea en vertrok weer naar Galilea.*

2k/ Losmaken van banden

*Johannes 11:44 Maakt hem los en **LAAT** hem heengaan.*

2l/ Loslaten door te vertrekken

*Johannes 16:28 Ik **VERLAAT** de wereld weer en ga naar de Vader toe.*

2m/ Niets losgelaten van alle dingen

*Hebreeën 2:8 Bij dit: alle dingen hem onderworpen, heeft Hij niets **UITGEZONDERD**, dat hem niet onderworpen zou zijn.*

2n/ Onderwijs loslaten

*Hebreeën 6:1 Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus **LATEN RUSTEN**,*

Dat waren ze dan weer waar het de loslating van zaken betreft, oftewel de tweede categorie. Ook in deze categorie zou je tot de conclusie kunnen komen dat niets aansluiting heeft met welke betekenis die je dan ook aan 'vergeven' geeft. Ik wil echter op één aspect wijzen die wel duidelijk licht werpt op 'vergeving'. Dat aspect vind je bij 2k. Zoals de tot leven geroepen Lazarus losgemaakt werd van zijn grafdoeken, zo wordt ook een tot leven geroepen gelovige losgemaakt van het slavenleven dat zijn oude leven kenmerkte en nu bij de dood hoort.

In het volgend artikel bekijken we de derde categorie van dit woord.

3. Vergeving Van Activiteiten

Het Griekse Woord “*aphiemi*”, dat letterlijk “*losmaken*” betekent, maar dat wij vanuit onze vertaalde Bijbel beter hebben leren kennen in de betekenis van “*vergeven*” hebben we in 4 categorieën opgesplitst.

- 1/ Personen losmaken
- 2/ Zaken losmaken
- 3/ Activiteiten losmaken
- 4/ Schulden oftewel zonden losmaken

Bij de eerste twee categorieën ontdekten we al dat ‘*loslaten*’ of ‘*losmaken*’ de enig juiste omschrijvingen voor dit Griekse woord zijn. De derde categorie leggen we nu onder de loep om te zien of het ook bij het loslaten van activiteiten stand houdt.

3a/ De werking van ziekte laat los

Mattheüs 8:15 En Hij vatte haar hand en de koorts VERLIET haar,
Marcus 1:31 De koorts VERLIET haar en zij diende hen.
Lucas 4:39 Hij ging aan het hoofdeinde staan en bestrafte de koorts en deze VERLIET haar.
Johannes 4:52 Gisteren op het zevende uur WERD hij VRIJ van koorts.

3b/ De groei ergens van loslaten

Mattheüs 13:30 LAAT beide samen opgroeien tot de oogst.

3c/ Ergens binnengaan loslaten

Mattheüs 23:13 Zij die trachten binnen te gaan, LATEN jullie niet toe daarin te komen.
Lucas 8:51 Hij STOND niemand TOE met Hem naar binnen te gaan dan Petrus, Johannes en Jakobus en de vader van het kind en de moeder.

3d/ Het spreken loslaten

Mattheüs 27:49 STIL, laat ons zien, of Elia komt om Hem te redden.
Marcus 1:34 Hij LIET de geesten niet TOE te spreken, omdat zij Hem kenden.
Marcus 15:36 STIL, laat ons zien, of Elia komt om Hem eraf te nemen.

3e/ Bij Hem blijven loslaten

Marcus 5:19 Hij STOND het hem niet TOE,
Marcus 5:37 Hij STOND niemand TOE met Hem mee te gaan,

3f/ Werkzaamheden loslaten

Marcus 7:12 U LAAT hem niet TOE ook nog maar iets voor zijn vader of moeder te doen.
Marcus 11:6 Zij LIETEN hen BEGAAN.
Marcus 11:16 Hij LIET niet TOE, dat iemand enig voorwerp door de tempel droeg;
Marcus 14:6 LAAT haar BEGAAN, waarom valt gij haar lastig?
Johannes 11:48 Als wij Hem zo LATEN GEWORDEN, zullen allen in Hem geloven.
Johannes 12:7 LAAT haar BEGAAN en het bewaren voor de dag van Mijn begrafenis;

3g/ Verplichtingen loslaten

Lucas 11:42 Dit moest men doen en het andere niet NALATEN.

3h/ De werking van goede eigenschappen loslaten

Johannes 14:27 Vrede LAAT Ik u, Mijn vrede geef Ik u;
Openbaring 2:4 Ik heb tegen jullie, dat jullie je eerste liefde VERZAAKT hebben.

3i/ Het getuigen loslaten

Handelingen 14:17 Toch heeft Hij Zich niet onbetuigd GELATEN door wel te doen,

3j/ Natuurlijke omgang loslaten

*Romeinen 1:27 De mannen hebben de natuurlijke omgang met de vrouw **OPGEGEVEN**,*

3k/ Begraven loslaten

*Openbaring 11:9 Zij **LATEN** niet **TOE**, dat hun lijken in een graf worden bijgezet.*

Opnieuw geeft deze derde categorie geen enkele ruimte om op enige manier de traditionele betekenis van 'vergeven' in dit woord te lezen. Bij de laatste categorie zullen we echter daar wel op terecht komen. Maar dat laat ik weer even rusten tot de volgende studie.

4. Vergeving Van Zonden En Schulden

We zijn nu aangekomen bij de laatste categorie van het eerste Griekse werkwoord voor 'vergeven'. Dit zijn nog eens de twee Griekse woorden voor vergeving.

1/ "aphiemi", werkwoord. "Loslaten" of "Wegzenden".

2/ "charizomai", werkwoord. "Genade schenken".

Okay, ik denk dat vrijwel iedereen de uitroep "Vergeeft ons onze schulden" (aphiemi) wel kent. We bekijken dit eerste woord omdat we die in het 'Onze Vader' vinden. Dit woord (aphiemi) hebben we in vier categorieën opgesplitst:

1/ Personen losmaken

2/ Zaken losmaken

3/ Activiteiten losmaken

4/ Schulden oftewel zonden losmaken

Bij de eerste drie categorieën ontdekten we dat 'loslaten' of 'losmaken' de enig juiste omschrijvingen voor dit Griekse woord zijn. Ook bij schuld of zonde zullen we ontdekken dat het alles te maken heeft met het loslaten of losmaken van de zonde. Hier komen de Bijbelteksten van deze vierde categorie.

4a/ De allereerste is gelijk het bekende gedeelte uit het 'Onze Vader'.

Mattheüs 6:12- 15 VERGEEF ons onze schulden, gelijk ook wij VERGEVEN onze schuldenaren;.... Want als je de mensen hun overtredingen VERGEEFT, zal je hemelse Vader ook jou VERGEVEN; maar als je de mensen {hun overtredingen} niet VERGEEFT, zal ook je Vader jouw overtredingen niet VERGEVEN. Lucas 11:4 VERGEEF ons onze zonden, want ook wijzelf VERGEVEN een ieder, die ons iets schuldig is; en leid ons niet in verzoeking.

4b/ Christus maakt tijdens Zijn rondwandeling op aarde mensen los van hun zonden

Mattheüs 9:2 - 6 Houd moed, mijn kind, je zonden worden VERGEVEN.....Want wat is gemakkelijker, te zeggen: je zonden worden VERGEVEN, of te zeggen: Sta op en wandel? Maar, opdat jullie weten mogen, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te VERGEVEN,

Marcus 2:5 - 10 Kind, je zonden worden VERGEVEN..... Wie kan zonden VERGEVEN dan God alleen?..... Wat is makkelijker, tot de verlamde te zeggen: Je zonden worden VERGEVEN, of te zeggen: Sta op en neem je matras op en wandel? Maar, opdat jullie mogen weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te VERGEVEN;

Marcus 3:28 Alle zonden zullen aan de kinderen der mensen VERGEVEN worden,

Lucas 5:20 -Mens, je zonden zijn je VERGEVEN..... Wie kan zonden VERGEVEN dan God alleen?.....

Wat is makkelijker, te zeggen: Je zonden zijn jou VERGEVEN, of te zeggen: Sta op en wandel? Maar, opdat jullie mogen weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te VERGEVEN,

Lucas 7:47 - 49 Haar zonden zijn haar VERGEVEN, maar wie weinig VERGEVEN wordt, die betoont weinig liefde. je zonden zijn je VERGEVEN. Wie is deze, dat Hij zelfs de zonden VERGEEFT?

Lucas 23:34 Vader, VERGEEF het hun, want zij weten niet wat zij doen.

4c/ Tijdens Zijn rondwandeling spraken of lasterden mensen tegen de Heilige Geest. Daar werd men niet van losgemaakt.

Mattheüs 12:31 - 32 Alle zonde en lastering zal de mensen VERGEVEN worden, maar de lastering van de Geest zal niet VERGEVEN worden. Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem VERGEVEN worden; maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet VERGEVEN worden, niet in deze aïoon, en ook niet in de toekomst.

Lucas 12:10 Iedereen, die een woord zal spreken tegen de Zoon des mensen, het zal hem VERGEVEN worden; maar wie tegen de Heilige Geest zal lasteren, het zal hem niet VERGEVEN worden.

4d/ Het losmaken van de schuld in het menselijk maatschappelijk verkeer

Mattheüs 18:21 Hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem VERGEVEN?

*Mattheüs 18:27 - 35 De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem en hij liet hem vrij en schold hem de schuld kwijt..... Toen ontbood zijn heer hem en zei tegen hem: Slechte slaaf, al die schuld heb ik jou kwijtgescholden, omdat je het mij dringend hadt gevraagd..... Zo zal ook mijn hemelse Vader aan jou doen, als je niet, een ieder zijn broeder, van harte **VERGEEFT**.*

*Marcus 11:25 - 26 Als je staat te bidden, **VERGEEF** wat je tegen iemand mocht hebben, opdat ook jouw Vader in de hemelen jouw overtredingen **VERGEEFT**. Als je echter niet **VERGEEFT**, zal ook jouw Vader, die in de hemelen is, je overtredingen niet **VERGEVEN**.*

*Lucas 17:3 - 4 Als je broeder zondigt, bestraf hem, en als hij berouw heeft, **VERGEEF** hem. En zelfs indien hij zevenmaal per dag tegen jou zondigt en zevenmaal bij je terugkomt en zegt: Ik heb berouw, zal je het hem **VERGEVEN**.*

4e/ Eerst bekering, dan losmaking

*Marcus 4:12 dat zij ziende zien en niet bemerken, en horende horen en niet verstaan, opdat zij zich niet bekeren en het hun **VERGEVEN** wordt.*

*Handelingen 8:22 Bekeer je van deze boosheid van jou en bid de Heer, of deze toeleg van je hart je zal **VERGEVEN** worden;*

4f/ Het gezag van de discipelen om van zonden los te maken

*Johannes 20:23 Wie jullie hun zonden **KWIJTSCHULDEN**, die zijn ze **KWIJTGESCHOLDEN**; wie jullie ze toerekent, die zijn ze toegerekend.*

4g/ Het losmaken van zonden onder het Nieuwe Verbond

*Romeinen 4:7 Zij bij wie de ongerechtigheden **VERGEVEN** zijn en bij wie de zonden bedekt zijn, zij zijn gelukkig.*

*Jakobus 5:15 Als hij zonden heeft gedaan, zal hem **VERGIFFENIS GESCHONKEN** worden.*

*1 Johannes 1:9 Als wij onze zonden belijden, Hij is trouw en rechtvaardig, om ons de zonden te **VERGEVEN** en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.*

*1 Johannes 2:12 De zonden zijn jullie **VERGEVEN** om Zijns naams wil.*

Dan wordt het nu tijd voor enkele conclusies bij dit eerste werkwoord (aphiemi).

In alle gevallen kan het vertaald worden met "LOS LATEN". Bezit los laten, familie los laten, woorden los laten, mensen los laten, maar ook zonden of overtredingen los laten.

De enige die werkelijk de mens los kan maken van zonden is God (Markus. 2: 7 & Lukas. 5: 21).

De Heer Jezus kon zonden losmaken omdat hem die macht gegeven was (Mattheus. 9: 6, Markus. 2: 10 & Lukas. 5: 24).

Die macht heeft Hij ook Zijn discipelen gegeven (Johannes. 20: 23). Dit is de priesterlijke dienst die het volk Israël heeft. En nu krijgen we de reden waarom we na deze studie een heleboel studies zullen krijgen om de verschillen aan te geven tussen de prediking van het koninkrijk en de prediking van het geheimenis. In de prediking van het Koninkrijk is dit losmaken volledig voorwaardelijk. Dat kunnen we natuurlijk wel overslaan en een soort theologie gaan bedrijven waarin die verschillen wegvallen, waarin ze niet lijken te bestaan, maar eigenlijk moet je dan de gewoon letterlijke uitspraken volledig negeren.

In de Evangelieën en in Handelingen en in de vroege brieven is de prediking van het koninkrijk voorwaardelijk (Mattheus. 6: 12, 14 & 15, Markus. 11: 25 & 26 en Lukas. 11: 4). Gods plan is de hele wereld te bereiken met Zijn boodschap van vergeving. Daar gebruikt Hij Zijn volk voor. Dat heeft Zijn volk destijds in elk geval niet ingewilligd. Integendeel, men werkte het zelfs tegen. Maar, let op! Dat gaat in de profetische toekomst wel degelijk alsnog door het uitverkoren volk plaatsvinden. Elk mens gaat die boodschap van losmaking horen en aannemen. Dat komt allemaal ter sprake in de volgende studies.

In de geheimenisbrieven komt dit werkwoord "vergeven" (los laten van zonden) helemaal niet voor. Wel het zelfstandig naamwoord "Aph'esis", dat hier van afgeleid is. Hier volgen de twee teksten in de geheimenisbrieven met dit afgeleide woord:

*Efeziërs 1:7 In Hem (Christus Jezus) hebben wij de verlossing door Zijn bloed, **DE VERGEVING** van de overtredingen, naar de rijkdom van Zijn genade,*

*Kolosensen 1:14 in wie (Christus Jezus) wij de verlossing hebben, **DE VERGEVING** van de zonden.*

Bij deze twee tekstplaatsen is het losmaken van de zonden een nadere uitwerking van wat die verlossing oftewel redding is. Geen slaven meer maar vrijgekochte mensen.

In het volgende artikel zullen we eerst nog nader ingaan op het tweede werkwoord '*charizomai*' , dat de betekenis heeft van '*genade bewijzen*'.

Er kwam een heel logische vraag binnen op deze studie:

"Ik vraag me af waarom de prediking van het koninkrijk in de Evangelien eigenlijk voorwaardelijk is. Waarom werd aan Israël de voorwaarde gesteld dat zij zelf zouden vergeven, anders zou God hen niet vergeven?"

Inderdaad, dat vroeg ik me ook af. Dat was dan ook de reden voor mij om deze studie te gaan schrijven. Eerlijk gezegd kan ik daar niet een sluitend antwoord op geven in een korte reactie. Maar ik had deze hele serie studies over de verschillen betreffende de vergeving al klaarliggen en ben nu opnieuw voor mezelf alweer een aardig tijdje deze serie studies aan het herschrijven juist om daar een helder antwoord over te vormen.

Kan ik toch een korte soundbite geven? Ik waag een poging:

De handeling "*zoals wij vergeven (losmaken) onze schuldenaren*" is niet een individuele maar een nationale actie. Israël voert die actie uit in hun priesterlijke dienst naar de heidenvolkeren. God wil Zijn volk gebruiken om elk volk (en in die volkeren elk persoon) in relatie te brengen met Zichzelf. Daartoe is dit volk Israël een uitverkoren volk. Dat gaat God ook concreet verwerken.

In het plan van God was dit in die tijd echter nog niet aan de orde. Vandaar de vreemde reactie van God op wat er in Handelingen plaatsvond. Daar kwamen in zeer korte tijd duizenden tot geloof en toch was Gods reactie niet eentje van feestgewoel. Wij zouden dat een opwekking genoemd hebben, maar God niet. Nee, God heeft het hele volk op het oog en Hij laat hen aan het eind van Handelingen los en vertrekt naar de heidenen. Dat paste ook in Zijn plan. Het optreden van Israël als een koninklijk priesterdom ging 2.000 jaar lang in de ijskast. God gaat dat wel degelijk weer volbrengen. Wat? Nou, het vergeven (losmaken) van hun schuldenaren, zoals ze dat mogen bidden in het Onze Vader.

Er valt nog veel meer van te zeggen, maar dit is volgens mij het antwoord in heel erg kort lijntje. Ik heb er hard over lopen nadenken of ik in mijn studies zou schrijven over een schijnbaar voorwaardelijke vergeving. Ik heb er toch voor gekozen om ronduit over een voorwaardelijke te schrijven. Zo wordt het namelijk in het '*Onze Vader*' ook voorgesteld. Maar het zal wel degelijk weer God zijn, die dit alles in hen zal bewerken, zoals het in de Handelingen ook God was, die het nou juist niet in hen bewerkte en hun hart verhardde.

Dit is een heel kort door de bocht antwoord, maar ik ga in de volgende studies in deze serie er verder op in.

5. Genade Bewijzen

Er zijn twee Griekse woorden voor vergeving.

1/ "aphiemi", werkwoord. "Loslaten" of "Wegzenden".

2/ "charizomai", werkwoord. "Genade schenken".

Omdat we eerst ingaan op de letterlijke betekenis van de woorden zonder direct in te gaan op de context, daarom laten we nu eerst verder het eerste werkwoord liggen. Zodra we nader ingaan op de context zullen we opnieuw bij dit woord aankomen.

Maar dan de vraag: Wat zijn de grote verschillen?

Het tweede werkwoord 'charizomai' heeft de letterlijke betekenis van "genade schenken" of "genade bewijzen". Hier volgen de meest kenmerkende teksten met dit woord, die aan de huishouding van genade (en dus aan ons) geschreven zijn.

*Efeziërs 4:32 Weest vriendelijk en barmhartig naar elkaar toe, elkaar **VERGEVEND**, zoals God in Christus jullie **VERGEVING GESCHONKEN** heeft.*

*Kolossensen 3:13 Verdraagt elkaar en **VERGEEFT** elkaar, als de één tegen de ander een grief heeft; zoals ook de Heer jullie **VERGEVEN** heeft, doen ook jullie precies net zo.*

Hebben we geen oog voor de verschillende woorden en binnen welke huishouding ze thuishoren, dan botsen deze uitspraken met het ons bekende 'Onze Vader'.

Ook bij dit bijzondere woord "charizomai" zullen we eerst ingaan op het letterlijk gebruik van het woord.

a/ Tijdens Zijn rondwandeling op aarde bewees de Heer genade

*Lucas 7:21 Aan veel blinden **SCHONK** Hij het gezicht.*

b/ Een schuldeiser die genade bewijst in een gelijkenis

*Lucas 7:42 - 43 Toen zij niet konden betalen, **SCHONK** hij het hun beiden. Wie van hen zal hem dan het meest liefhebben? Simon antwoordde: Ik veronderstel dat hij dat is, aan wie hij het meeste **GESCHONKEN** heeft.*

c/ Zelfs een verkeerde keus wordt het volk uit genade geschonken

*Handelingen 3:14 Jullie hebben begeerd, dat aan jullie een man, die een moordenaar was, **GESCHONKEN** zou worden;*

d/ Paulus beroep op zijn Romeins staatsburgerschap om niet uit genade geschonken te worden de dood in.

*Handelingen 25:11 - 16 Als er niets waar is van datgene, waarvan dezen mij betichten, dan kan niemand mij **BIJ WIJZE VAN GUNST** aan hen **UITLEVEREN**: ik beroep mij op de keizer!Ik antwoordde hun, dat Romeinen niet de gewoonte hebben, een mens **BIJ WIJZE VAN GUNST UIT TE LEVEREN**;*

e/ De mensen die gered waren van de verdrinkingsdood waren door God uit genade geschonken

*Handelingen 27:24 Wees niet bang, Paulus, want jij moet voor de keizer staan; en zie, allen, die met jou varen, heeft God je **GESCHONKEN**.*

f/ God bewijst genade aan de gelovigen onder het Nieuwe Verbond

*Romeinen 8:32 Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen **SCHENKEN**?*

*1 Corinthiërs 2:12 Wij hebben de Geest uit God ontvangen, opdat wij zouden weten, wat ons door God **IN GENADE GESCHONKEN** is.*

*Galaten 3:18 Door een belofte heeft God aan Abraham zijn **GUNST BEWEZEN**.*

Filippenzen 1:29 Aan jullie is de **GENADE VERLEEND**, voor Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden,

g/ Gelovigen bewijzen genade onder het Nieuwe Verbond

2 Corinthiërs 2:7 Jullie moeten hem nu **VERGIFFENIS SCHENKEN** en hem vertroosten,

2 Corinthiërs 2:10 Wie jullie nu iets **VERGEVEN**, die vergeef ik het ook (Letterlijk: "Ook ik"); want heb ik iets **VERGEVEN GESTELD**, dat ik iets **VERGEVEN** heb, dan was het om jullie voor het aangezicht van Christus,

2 Corinthiërs 12:13 Waarin zijn jullie achtergesteld bij de overige gemeenten, dan alleen hierin, dat ik jullie niet persoonlijk ben lastig gevallen? **VERGEEFT** mij dit onrecht.

h/ God bewijst genade aan de gelovigen onder de huishouding van genade

Kolossenzen 2:13 Hij heeft jullie mee levend gemaakt met Hem, toen Hij ons al onze overtredingen **KWIJTSCHOLD**,

i/ God bewijst in Christus genade aan gelovigen onder de huishouding van genade. Van daaruit bewijzen de gelovigen weer genade.

Efeziërs 4:32 Weest vriendelijk en barmhartig naar elkaar toe, elkaar **VERGEVEND**, zoals God in Christus aan jullie **VERGEVING GESCHONKEN** heeft.

Kolossenzen 3:13 Verdraagt elkaar en **VERGEEFT** elkaar, als de één tegen de ander een grief heeft; zoals ook de Heer jullie **VERGEVEN** heeft,

j/ De Naam boven alle namen is Christus geschonken uit genade

Filippenzen 2:9 God heeft Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam boven alle naam **GESCHONKEN**,

k/ Paulus wordt aan de gelovigen geschonken uit genade

Filemon 1:22 Ik hoop, dank zij jullie gebeden, aan jullie te worden **TERUGGEGEVEN**.

Laten we de betekenis van de woorden goed tot ons doordringen, dan proeven we al direct dat het hier om een hogere zaak gaat dan bij het eerste woord 'loslaten' of 'losmaken'.

Tot zover de woordstudie over vergeving. In de volgende studie is het tijd voor enkele vragen, die waren opgekomen n.a.v. deze serie.

6. De genade van zeventig zevens

Er zijn twee Griekse woorden voor vergeving.

1/ "aphiemi", werkwoord. "Loslaten" of "Wegzenden".

2/ "charizomai", werkwoord. "Genade schenken".

De vorige vijf studies in deze serie hadden deze aanvang betreffende de woordstudies. Maar dat onderbreek ik nu even omdat er verwarring lijkt te kunnen ontstaan. Dus even deze vraag ertussendoor:

Wat bedoelde de Heer nou eigenlijk met die schijnbaar voorwaardelijke vergeving in het Onze Vader?

Mattheüs 6:12- 15 Maak ons los van onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren losmaken;... Want als je de mensen losmaakt van hun overtredingen, zal je hemelse Vader ook jou losmaken; maar als je de mensen niet losmaakt van {hun overtredingen}, zal ook je Vader jouw overtredingen niet losmaken.

Als we een studie maken over vergeving hebben we inmiddels al zoveel vooringenomen standpunten. Daarom heb ik maar eens heel recalcitrant de tekst gewoon letterlijk weergegeven. Dat geeft opeens een heel andere kijk op dit Bijbelgedeelte.

Ik heb nu al vier keer vrijwel eenzelfde start van de serie studies gemaakt: Die twee Griekse werkwoorden. Ik heb zo'n vermoeden dat dit oplevert dat men al snel die aanhef overslaat. Maar is het je opgevallen dat geen van deze twee woorden eigenlijk de letterlijke inhoud heeft van wat wij hedendaagse mensen nu verstaan onder vergeving?

Het zou mij niks verbazen als vrijwel iedereen ook nu nog na deze vier woordstudies die vergeving koppelt aan de redding of het erfdeel dat ons wacht. Dan hebben wij wel zomaar eventjes dat erfdeel of die redding voorwaardelijk gemaakt. Dan heb ik maar één vraag: "Waar blijven Gods onvoorwaardelijke, niet te stuiten rijkdommen aan genade in dat plaatje?" Zelfs in het Oude Testament was God onvoorwaardelijk liefde. Zou dat nou in de start van het Nieuwe Testament zomaar veranderd zijn? Zou er plotseling geen echte sprake meer zijn van genade in de ware zin van het woord?

Het was de verantwoording van het volk Israël dat dit volk zijn rijkdom als een priesterdienst zou delen met de arme heidenvolkeren.

Exodus 19:6 Jullie zullen voor Mij een koninkrijk van priesters zijn en een heilig volk.

Sommigen denken dan dat dit betrekking heeft op het feit dat Israël een priesterklasse te midden van de bevolking had. Enkelen dus, die inderdaad een priesterdienst uitoefenden. Maar dat staat er niet! Nee, als heilig volk zijn zij in hun geheel een koninklijk priesterschap. In de hele geschiedenis van dit volk is dat nog nooit aan de orde geweest. Het volk heeft dit nog nooit concreet gepraktiseerd.

Het is dit volk Israël dat als Koninklijke priesters de heidenvolkeren de zeventig maal zeven keer vergeving zal aanbieden. Het delen van hun rijkdom, hun zegeningen.

Mattheus 18: 21-22 Petrus kwam bij Hem [Jezus] en zei: Heer, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven (losmaken)? Tot zevenmaal toe? Jezus zei tegen hem: Ik zeg jullie, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventig maal zevenmaal.

Sommige uitleggers schijnen niet te kunnen rekenen. Die zeggen: "Dit betekent ontelbare keren". Als je 490 al ontelbaar noemt, dan mag je wel je schoolgeld terugvragen. Nee.

Dit is de genade zoals God die aan het volk Israël zelf ook bewees. Voor de arme heidenen zijn zij (Israël) de uitdelers van die genade. Het hele volk gaat die priesterdienst van de zeventig zevens aan de heidenen volbrengen.

Daniël 9:24 Zeventig weken Letterlijk: zeventig zevens] zijn bepaald over jullie volk en jullie heilige stad,

Gods handelen in genade met het volk Israël is hier dus getekend als zeventig zevens. Die rijkdom van genade gaat het volk dan ook delen met de anderen, zoals de Heer de heidenen noemt in het Onze Vader. In dit licht valt de vreemde schijnbaar botsende uitspraak in het Onze Vader gelijk helemaal op zijn plek.

Mattheüs 6:12 Maak ons los van onze schulden, zoals ook wij onze schuldenaren losmaken;...

Hier hebben we de priesterdienst van het volk Israël naar de heidenvolkeren. Zij delen van hun rijkdom uit aan de volkeren. Zij delen de rijkdom aan totale losmaking of bevrijding met de arme volkeren, zelfs zeventig maal zeven keer en daar bedoel ik dus niet 490 keer mee. Nee, zoals God hen genade bewees (zeventig zevens), zo bewijzen zij dat ook aan de heidenvolkeren. Dat is hun priesterdienst aan de heidenen. Het bewijs van de wet, die in het hart geschreven is.

Maar zover was het volk niet tijdens Jezus rondwandeling op aarde, waarover we lezen in de evangeliën. Vandaar Christus strenge uitspraken aan de geestelijke elite van het volk, zoals bijvoorbeeld in de satire over de rijke man en de arme Lazarus. Die rijke man (Israël) had gezien zijn opdracht zijn rijkdom met die arme Lazarus (de heidenen) te delen, oftewel hem los te maken van zijn schulden.

Daar waar wel de rijkdom van dat blijde nieuws van losmaking naar de heidenen ging in de persoon van Paulus (eigenlijk de originele priesterdienst van Israël), daar ontstond juist het heftigste verzet van hun kant.

1 Thessalonica 2:16 Zij verhinderen ons om tot de heidenen te spreken tot hun redding, waardoor zij altijd de maat van hun zonden vol maken.

Mattheüs 6: 15 Als je de mensen niet losmaakt van hun overtredingen, dan zal ook je Vader jouw overtredingen niet losmaken.

Het heeft dus alles te maken met Gods weg met Zijn aardse volk Israël en daaraan gekoppeld hun dienst naar de heidenvolkeren. Eigenlijk zouden we, om het hele plaatje te kunnen overzien, dat hele gebed, het Onze Vader, stap voor stap moeten doornemen. Het wordt dan steeds duidelijker hoe God hier het hele volk en dus niet individuen aanspreekt. Maar die bespreking wil ik toch graag laten liggen totdat we in studie 18 t/m 22 daaraan toe zijn.

In de volgende studie pak ik de draad van deze serie weer op en gaan we wat meer kijken naar de praktische kant van vergeving in het hier en nu.

7. Ontvangen Van Vergeving Alleen Uit Genade

Deze studie over vergeving heeft in eerste instantie tot doel de Bijbelse basis van vergeving ontvangen en vergeving schenken te ontdekken. Het is dus niet zonder meer een pastoraal geschrift. Het is eerder onderwijs uit het Woord. Het komt echter steeds meer voor dat pastoraat in de evangelische wereld op zuiver menselijke of psychologische denkbeelden stoelt en dat Bijbelteksten dan nog eens extra ondersteunend daaraan toegevoegd worden. Dat is de omgekeerde wereld.

Pastoraat blijkt maar zelden vanuit onze positie in Christus toegepast te worden. De enorm hoge positie die wij persoonlijk en gezamenlijk innemen in een opgestane en verheerlijkte Heer en de daar uit voortvloeiende praktijk ben ik in elk geval tot nu toe nog nergens in de pastorale geschriften tegengekomen. Is het dan zo dat onze werkelijke positie die de Schrift ons tekent voor onze omgang met elkaar geen enkele inhoud heeft? Deze valse voorstelling van pastoraat, met name op het gebied van 'vergeving' heeft mij tot deze studie bewogen.

Het is altijd prettig bij een studie als je een beetje de koers weet die gevolgd gaat worden, zodat je wat houvast hebt bij het lezen ervan. Onze studie verdelen we in drie blokken:

A/ Vergeving in het nu.

B/ Vergeving in een ander huishouden van God.

C/ Verwerking van de pijn.

Heel veel, zeker in het pastoraat, hoor je de opmerking: *“Je moet de ander wel echt vergeven!”*. Eigenlijk bedoelen ze dat dan ook nog als praktische basis om daadwerkelijk weer verder te kunnen met je leven. Is dat Bijbels?

Je hebt de Persoon van de Heer Jezus als je Redder leren kennen. Je hebt vrede met God gekregen. Je bent gezegend met alle geestelijke zegeningen in de hemelse. Is daarmee je praktische situatie hier in deze wereld, ook te midden van je medegelovigen, voor 100 % koek en ei? Helaas, ze zijn niet altijd even aardig. Integendeel, je wordt regelmatig mentaal verwond. Daarbij komt dat je ook zelf regelmatig nog anderen verwondt. Hoe gaan we daar mee om? Daar wil het pastoraat antwoord op geven. Maar is elk antwoord in overeenstemming met Gods handelen in en door jou zoals de Bijbel die aangeeft voor deze tijd?

De oplossing die helaas heel vaak aangedragen wordt als iemand zodanig onrecht is aangedaan dat het hem of haar blokkeert in zijn functioneren is dat hij of zij er dan in de eerste plaats naar toe moet werken dat hij de ander vergeeft. Wat ik al schreef: *“Je moet wel echt vergeven!”* Waar dit gedaan wordt, daar zou dan de pijn weggenomen worden en hij of zij kan dan weer optimaal functioneren. Let wel: Dat is wat het pastoraat vaak tekent. Ik denk dat het haaks staat op de Bijbelse boodschap van vergeving. Vandaar ook mijn gedreven motivatie om deze serie studies te schrijven.

Men tekent dit als de oplossing voor de enorme pijn, die je als slachtoffer hebt ondergaan. Het lijkt me dat je daarmee het slachtoffer nog een extra onmogelijk te dragen last op de schouders schuift. Maar de vraag is: Is deze oplossing Bijbels? Dat hoort de voorvraag te zijn, maar is het meestal niet. Dat willen we wel uitdokteren in deze serie studies.

Het onvoorwaardelijk vergeven lukt geen mens van nature. Het pastoraat buigt dit Bijbels principe tegenwoordig dan ook vaak om naar het voorwaardelijk vergeven. Dus, men komt met de volgende oplossing: De ander moet eerst berouw tonen, zelfs zodanig dat de verwonde persoon er ook absoluut zeker van is dat dit 100 % oprecht gemeend is. Wanneer op dat berouw dan ook bekering, oftewel een veranderd gedrag, volgt moet de gekwetste figuur ook vergeving schenken.

Ja, je bent dan wel gekwetst, maar die ander heeft al aan al jouw voorwaarden voldaan, dus dan moet jij ook over de brug komen. Dat zou dan, volgens velen in het pastoraat, zijn rechtvaardigheidsgevoel bevredigen en zijn of haar pijn ook daadwerkelijk helen.

Dit is precies de reden dat we, als natuurlijke mensen, vaak gewoon weigeren om de wonden die door anderen geslagen zijn door de vingers te zien. "Het zou niet eerlijk zijn als hij er zo vanaf zou komen," zegt ons rechtvaardigheidsgevoel dan. Bedenk maar eens hoe vuil en vies en gemeen en doortrapt de mens soms kan zijn.

Naar denk nu eens even verder door hoe wij er vanaf zouden komen als God zo onbuigzaam zou zijn. Er zou dan alleen maar veroordeling voor ons zijn. Maar je kan die eis helemaal niet opleggen aan ons mensen. Wij staan namelijk niet in die gezagspositie, die God wel inneemt. Hij kan vergeven, oftewel loslaten. Wij niet. Met deze houding, dat wij het wel zouden kunnen en zelfs moeten, stellen we ons in feite in de gezagspositie die God alleen bezit. Hij heeft die macht oftewel dat gezag.

Mattheus 9: 6 de Zoon des mensen heeft macht op aarde zonden te vergeven.

Markus 2: 7 Wie kan zonden vergeven dan God alleen?

Markus 2: 10 de Zoon des mensen heeft macht op aarde zonden te vergeven.

Lukas 5: 24 de Zoon des mensen heeft macht op aarde zonden te vergeven

We hebben eerst eventjes theologisch binnen het pastoraat keurig een voetstuk voor onszelf gebouwd. Daar staan we dan op doordat we onszelf daarop geplaatst hebben t.o.v. de ander. Je komt het niet tegen in de brieven, die aan het lichaam van Christus gericht zijn, maar ook als dienaar van het Nieuwe Verbond kende Paulus deze houding niet.

1 Corinthe 4: 4 - 5 Ik ben mij van niets bewust, maar daardoor ben ik niet gerechtvaardigd; Hij, die mij beoordeelt is de Heer. Daarom, velt geen oordeel voor de tijd, dat de Heer komt, die ook hetgeen in de duisternis verborgen is, aan het licht zal brengen en de raadslagen der harten openbaar maken. En dan zal aan elk zijn lof geworden van God.

Reken maar dat Paulus gekwetst is in zijn dienst.

2 Corinthe 6: 4 - 5 In veel dulden, in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden, in slagen, in gevangenschappen, in oproeren, in moeiten, in nachten zonder slaap, in dagen zonder eten.

Maar hij beseftte wat het was om niet ten strijde te trekken naar het vlees.

2 Corinthe 10: 3 Want al leven wij in het vlees, wij trekken niet ten strijde naar het vlees.

"Maar we moeten toch zeker wel vergeven?" Je hoort het overal alsof dit het meest vanzelfsprekende kenmerk van gelovigen is. Maar wat zouden wij dan als vergeving kunnen schenken? Nou, in de praktijk blijft het echt lood om oud ijzer of we het over voorwaardelijke of onvoorwaardelijke vergeving hebben, wat wij zouden moeten geven als voorwaarde voor herstel. Onrecht, ons aangedaan, bedekken lukt ons niet, laat staan dat we het zouden kunnen beschouwen als iets wat we losmaken. Nee, het onrecht ons aangedaan blijft telkens op allerlei ongelegen momenten in ons denken weer de kop opsteken.

Alleen God kan in elke betekenis van het woord vergeving schenken. Als het dan ook gaat over het bedekken van zonden onder het oude Verbond, dan gebeurde dat puur door God alleen. Zonden daarentegen beschouwen als dat ze volkomen niet meer bestaan, oftewel dat we er volkomen los van gemaakt zijn, dat gebeurt in het nu. Maar ook dat is het werk van God.

Onrecht mij aangedaan blijf ik voelen. Het is als een wond, of zelfs als een amputatie aan je lichaam. Je blijft het zien en voelen als je ermee geconfronteerd wordt. Dat gebeurt als je onvoorwaardelijke vergeving van de gewonde eist, maar net zo goed wanneer hij voorwaardelijke vergeving geschonken heeft. De wond/amputatie blijft. Dat is onder het Nieuwe Verbond zo en eveneens nu tijdens de huishouding van het geheimenis.

8. Waar Kijk Je Naar?

Alleen God kan vergeven. Als wij vergeving als voorwaarde voor herstel naar voren brengen zadelen we het slachtoffer met een nog grotere pijn op als die hij of zij al heeft. Voordat we verder gaan met de studie wil ik daar eerst een plaatje van tekenen. Daarvoor teken ik jullie heel graag de geschiedenis voor van de badgast en de zeemeeuw. Puur ter illustratie.

Samen met zijn vrouw liep hij 's avonds nog even lekker uit te waaien op het strand. Het was lekker rustig, het enige dat je hoorde waren de bruisende golven van de branding. Terwijl ze gearmd naar de ondergaande zon stonden te kijken vloog daar ineens een zeemeeuw over. Juist, uitgerekend boven zijn hoofd, liet dat beest iets vallen. "Plashh", precies op het puntje van zijn neus. Zo'n hele klodder. Witheet trok de man weg. De rust was gelijk vergaan. Met gebalde vuisten naar dat beest uitgestrekt schreeuwde de beste man: "Kom terug, jij, jij mormel! Ik blijf hier staan totdat jij hoogst persoonlijk dit vuil van mijn neus hebt afgeveegd!" Maar de zeemeeuw vloog weg. "Kom terug!" bleef de man roepen, 'jij hebt me dit aangedaan, jij zal dit weer in orde moeten maken!"

Zijn vrouw had inmiddels een zakdoek tevoorschijn gehaald en wilde de schade al ongedaan maken. "Nee," riep hij, "geen denken aan! Jij hebt dit niet op mijn neus laten vallen! Dat beest zal het zelf weer in orde moeten maken." De man bleef bij zijn standpunt en bleef de verdere avond op de uitkijk naar de schuldige. Zijn vrouw bleef, met haar simpele oplossing van de zakdoek, naast hem staan wachten.

De volgende dag op kantoor had hij behoorlijk veel uit te leggen. Het meest beroerde was dat hij de bron van algehele hilariteit werd. "En dat alles," dacht hij, "is de schuld van dat rotbeest". Het werd in de loop van de dag steeds moeilijker om te functioneren op zijn werk. Hetgeen wat hij heel goed zag was die kwak op zijn neus. Daar omheen te kijken was vrijwel onmogelijk. Aan het eind van de werkdag begon het ook nog een geur te verspreiden. Collega's liepen nu met een ruime boog om hem heen.

Thuis wachtte zijn vrouw in de deuropening met de zakdoek in haar hand. "Nee," zei hij toen hij thuis kwam. "Het is de schuld van die zeemeeuw. Hij zal dat ook weer in orde moeten maken." Die avond stonden ze er weer op het rustige strand, maar bij hem was de rust weg. "Zal ik het dan toch maar afvegen?" vroeg ze weer. "Nee," riep hij, "het is dat beest die me deze ellende bezorgd heeft. Die moet het goed maken!"

De volgende dag wachtte hem een nog onaangenamer verrassing. Nauwelijks op zijn werk gearriveerd werd hij bij de directeur geroepen. Het disfunctioneren van zijn medewerker was hem ter ore gekomen en hier moest vandaag nog een eind aan komen. Gebeurde dit niet dan is hierbij onze beste vriend op staande voet ontslagen.

Veel en veel vroeger dan andere dagen kwam hij die dag gebroken thuis. 'Het is allemaal de schuld van die verr.....zeemeeuw,' tierde hij tegen zijn vrouw. "Ik, ik ga weer naar het strand. Hij moet en hij zal het in orde maken!"

Omstreeks het avondeten kwam hij thuis, een rottende geur om zich heen verspreidend. "Ik kan het zo met mijn zakdoek wegvegen," zei zijn vrouw, "dan kunnen we daarna eten en dan gaan we nog op verjaarsvisite bij je broer." "Mens, doe niet zo simplistisch," riep hij verachtelijk, "zo makkelijk is het niet."

Die avonds staan ze bij zijn broer op de stoep. Het hele huis is vol met familie en kennissen. Het is een gezellige drukte. De broer komt aan de deur en ruikt gelijk de onaangename geur. "Wat heb jij nou? Zeg, je komt ons feest toch niet verzieken?" Feestgangers komen kijken wat er bij de deur aan de hand is. "Bah," roept de één, "moet je zo op het feest van je broer verschijnen?" vraagt de ander. Iedereen geeft te kennen dat ze hun feest niet willen laten bederven.

In de auto barst hij in huilen uit. "Niemand moet me meer! Niemand geeft om mij! Niemand houdt van me!" Zijn vrouw slaat haar arm om hem heen. "Ik hou van je," zegt ze en drukt een stevige kus op zijn

mond. Hij kijkt haar recht in de ogen en ziet liefde. Dan laat hij zijn neus met de zakdoek schoon poetsen.

De vraag in dit verhaal is: Waar kijkt die badgast naar? Dat is het wezenlijke probleem. We kunnen natuurlijk blijven worstelen over onvoorwaardelijke of voorwaardelijke vergeving. In beide gevallen is het antwoord op dit immense probleem dat de aandacht niet op de wond of de veroorzaker van de wond gericht blijft, maar op de Heer zelf. Op dat simpele, maar voor de vleselijke mens o zo moeilijke, antwoord komen we later nog uitgebreid terug.

9. Voorwaardelijke En Onvoorwaardelijke Vergeving

We zagen al dat alleen God de enige is die werkelijk vergeven kan. In het plaatje van de man met de zeemeew ontdeken we al iets van onze onmacht om vergeving te schenken. De vraag is niet: Kan of moet ik vergeven? De vraag is: Zie ik op de liefde van God in Christus Jezus alleen?

Nu eerst een overzicht van de Bijbelteksten die over dit onderwerp gaan.

Nu. Onvoorwaardelijke basis van de vergeving

Efeze 1:7 En in Hem (Christus Jezus) hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom van Zijn genade,

Colosse 1:14 In Wie (Christus Jezus) wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden.

Nu. Onvoorwaardelijke uitwerking van die basis

Efeze 4:32 Weest vriendelijk en barmhartig naar elkaar toe, elkaar vergevend, zoals God in Christus jullie vergeving geschonken heeft.

Colosse 3:13 Verdraagt elkaar en vergeeft elkaar, als de één tegen de ander een grief heeft; zoals ook de Heer jullie vergeven heeft, doen ook jullie precies eender.

Dat waren de primaire Bijbelteksten waar wij tegenwoordig in de huishouding van genade direct mee te maken hebben. Ons is Gods onvoorwaardelijke vergeving geschonken, waar wij weer uit putten mogen als onze bron.

Onder Nieuwe Verbond. Vergeving via Israël naar de volken.

Lukas 1:77 Om aan Zijn volk te geven kennis van heil in de vergeving van hun zonden,

Handelingen 5:31 Hem (Christus Jezus) heeft God door Zijn rechterhand verhoogd, tot een Leidsman en Redder om Israël bekering en vergeving van zonden te schenken.

Lukas 24:47 Dat in Zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving van de zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem.

Onder het Nieuwe Verbond. Voorwaardelijke basis.

Mattheus 6:12 - 15 Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren;..... Want als je de mensen hun overtredingen vergeeft, zal jouw hemelse Vader ook jou vergeven; maar als je de mensen niet vergeeft, zal ook jouw Vader je overtredingen niet vergeven.

Mattheus 18:35 Zo zal mijn hemelse Vader aan jullie doen, als jullie niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft.

Markus 11:25 - 26 Wanneer jij staat te bidden, vergeeft wat je tegen iemand mocht hebben, opdat ook jouw Vader in de hemelen je overtredingen vergeeft. Maar als je niet vergeeft, zal ook jouw Vader, die in de hemelen is, je overtredingen niet vergeven.

Lukas 11:4 Vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf vergeven iedereen, die ons iets schuldig is; en leid ons niet in verzoeking.

Johannes 20:23 Wie jij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie jij ze toerekent, die zijn ze toegerekend.

Onder Nieuwe Verbond. Voorwaardelijke & beperkte uitwerking.

Mattheus 18:21 Toen kwam Petrus bij Hem en zei: Heer, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven?

Lukas 17:3 - 4 Ziet toe op jezelf! Als je broer zondigt, bestraf hem, en als hij berouw heeft, vergeef hem. En zelfs als hij zevenmaal per dag tegen jou zondigt en zevenmaal bij je terugkomt en zegt: Ik heb berouw, dan zal je het hem vergeven.

Dit zijn de Bijbelteksten waar men onder het Nieuwe Verbond mee te maken heeft. Dat is het verbond met Israël.

Jeremia 31: 31 Zie, de dagen komen, luidt het woord van Yahweh, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal.

Hier is de vergeving voorwaardelijk. Er moest sprake zijn van berouw en bekering. Zo konden heidenen (niet joden) ook deel krijgen aan dit Nieuwe Verbond als Jodengenoten.

10. Huishouding Van Genade & Het Nieuwe Verbond

We hebben inmiddels al gezien dat er ook betreffende de vergeving een duidelijk onderscheid is tussen de huishouding van genade, waar wij tegenwoordig toe behoren, en het Nieuwe Verbond, dat met Israël gesloten wordt.

Nu op dit moment leven wij in de huishouding van het geheimenis dat al eeuwen lang verborgen is gebleven in God.

Efeze 3: 9 De huishouding van het geheimenis, dat van eeuwen her verborgen is gebleven in God, de Schepper van alle dingen,

Als we beginselen, die onder het Nieuwe Verbond met Israël van toen en van de toekomst thuishoren, als we die nu, in de huishouding waar wij deel van uitmaken, gaan praktiseren, dan levert dat zonder meer problemen op. Dit onderscheid wordt in de christenheid, waaronder ook in de evangelische wereld, heel weinig gezien.

Deze beginselen uit Gods huishouden met een ander pikken we toch op als we het onderwijs uit de Evangeliën en de vroege brieven direct op onszelf gaan toepassen. Waar deze voorwaardelijke uitspraken dan wel thuis horen en hoe we die dienen te verstaan komen we later nog op terug.

In het eerste blok bespreken we de vergeving in het nu. Dan is het van belang zicht te krijgen op vergeving ontvangen en schenken zoals het in die gedeeltes beschreven staat die direct aan ons gericht zijn. Het eerste onderwerp dat we dus gaan bekijken is de vergeving die we ontvangen nu in onze huishouding van de verborgenheid. Dat is de basis binnen de huishouding waar wij in geplaatst zijn voor onze eigen praktische omgang met elkaar.

Voor alle duidelijkheid pakken we telkens eerst het hele gedeelte waar we over willen schrijven en lezen het dan serieus door. Het gaat erom dat de Bijbel zelf gezag heeft en niet dat we een idee lanceren omrand met verwijzingen naar tekstplaatsen.

Efeze 1:7-9 In Hem (Christus Jezus) hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom van Zijn genade, welke Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand, door ons het geheim van Zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het plezier, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen,

Colosse 1:13, 14 Hij heeft ons verlost uit de macht van de duisternis en overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, in wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden.

In Efeze. 1:7-9 is totaal geen onzekerheid of we de vergeving bezitten. We bezitten de verlossing. Wat is dat? De vergeving van de overtredingen.

Dezelfde stellingname dat we de verlossing bezitten plus de uitleg dat dat de vergeving van de zonden is kom je tegen in Colosse. 1:14. De vergeving van onze zonden/overtredingen wordt in de huishouding waarin wij leven dus aan geen kant voorwaardelijk gesteld, zoals het wel is binnen het Nieuwe Verbond dat we in de uitspraken van de Heer Jezus tegenkomen in de Evangeliën. Die vergeving die wij nu bezitten, zegt Paulus in Efeze.1:7, is in overeenstemming met de rijkdom van Zijn genade.

Nu moeten we oppassen want voor je het weet heb je die uitdrukking al weer ingevuld. Als we horen over vergeving, die naar de rijkdom van Zijn genade is koppelen we dat haast automatisch al aan de prediking van het evangelie van de genade van God.

Handelingen 20: 24 Maar ik tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Heer Jezus ontvangen heb om het evangelie van de genade van God te betuigen.

Dat evangelie kwam daarin tot uitdrukking dat Joden en Grieken (Heidenen) zich moesten bekeren tot God om vergeving te ontvangen.

Handelingen 20: 20 - 21 Hoe ik niets nagelaten heb van hetgeen nuttig was om jullie te verkondigen en te leren in het openbaar en binnenshuis, Joden en Grieken betuigende zich te bekeren tot God en te geloven in onze Heer Jezus.

Kijk, onderzoek het vooral! Deze prediking van bekering komen we voortdurend tegen onder het Nieuwe Verbond en wordt slechts een paar verzen verder de prediking van 'het Koninkrijk' genoemd.

Handelingen 20: 25 En nu, zie, ik weet, dat jullie allemaal, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zullen zien.

Onder de prediking van het Koninkrijk speelt er iets totaal anders dan onder de prediking van de verborgenheid. Waar wij in het hier en nu van het lichaam van Christus de boodschap van vergeving oftewel losmaking ontvangen, daar is het telkens een bekendmaking aan individuen. Er wordt tegenwoordig niet een volk aangesproken, die een verantwoording draagt naar andere volken toe (die verantwoording van het volk Israël zal ik later uit de doeken doen). Dat is die voorwaardelijke boodschap van vergeving (losmaking) onder de prediking van het koninkrijk.

In de huishouding waar wij in leven kondigen we dat Koninkrijk niet meer aan. Lees de brieven Efeze en Colosse van Paulus daar nog maar eens op na. In de huishouding van het Koninkrijk is dit de voorwaarde tot vergeving: berouw en bekering, oftewel zich omkeren van een bepaalde weg. Dat is dus een plaatje van een levende die de verkeerde kant oploopt. Israël had in beginsel een relatie met hun Verbondsgod, maar liep bij Hem weg. De verloren zoon had een relatie met de Vader, maar ging ook bij Hem weg. Wij hadden echter niet zo'n relatie.

De mens van nature in onze tijd is eenvoudig dood. In de brieven Efeze & Colosse, die direct betrekking hebben op ons, het Lichaam van Christus, kom je dan ook geen oproep tot berouw en bekering tegen. Dat was de voorwaarde om het Koninkrijk binnen te gaan. Ook vind je in de late brieven niet de vermelding dat die bekering en dat berouw gebeurd is, waarna men dan dus vanzelfsprekend vergeving ontvangen heeft. Om verlossing te schenken aan zo'n hopeloos figuur hoeft er geen bekering of berouw te zijn. Omkeer van een weg kan je bij een dode niet verwachten. Nee, De verlossing wordt gewoon geschonken.

Nadat Paulus in Efeze 2:1-4 zich uitgeput heeft om dat ellendig figuur te beschrijven dat wij van nature zijn, kom je in vers 5 een onvoorwaardelijke kentering tegen. Geen berouw, geen boetedoening, geen bekering, maar genade die de basis is.

Efeze 2: 1 - 5 Ook jullie, dood zijnde in jullie overtredingen en zonden, waarin jullie vroeger gewandeld hebben overeenkomstig de aïoon van deze wereld, overeenkomstig de overste van de macht van de lucht, van de geest, die nu werkt in de kinderen van de ongehoorzaamheid, (trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten, en wij waren van nature, net als de rest, kinderen van de toorn), maar God, die rijk is aan erbarming, heeft, om Zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, dood zijnde voor de overtredingen, mee levend gemaakt met Christus, (door genade zijn jullie gered),

Paulus noemt hier het geschenk van God, dat genade heet en dan komt daar in het volgende vers nog een geschenk bij: Het geloof.

Efeze 2: 8 Want door genade zijn jullie gered, door het geloof, en dat niet uit jezelf: het is een gave van God;

Is dat nou goedkoop, zoals sommigen dat noemen? Nee, het heeft God alles gekost!

De genade in Ef.1:7 is dus niet de boodschap van genade onder het Nieuwe Verbond dat deze schijnbaar voorwaardelijke vergeving aanbiedt. Paulus spreekt ook niet zomaar van genade, maar van de rijkdom van Zijn genade. Het kan niet op. Letterlijk staat het woordje 'rijkdom' ook nog eens in het meervoud. Het zijn de rijkdommen van Gods genade waar wij in terecht gekomen zijn. Ook hier denken we vaak te

kreterig over God. Paulus zegt nl. helemaal niet dat we die rijkdommen alleen bezitten op bepaalde voorwaarden. Nee, Gods verlossing is volkomen en onvoorwaardelijk.

11. Genade In Het Koninkrijk. Genade In Het Geheimenis.

Gods verlossing is volkomen en onvoorwaardelijk. In de huishouding van genade, waar wij nu deel van uitmaken, is de vergeving onvoorwaardelijk en in overeenstemming met de rijkdommen van Gods genade.

De prediking van de genade Gods die aan Paulus toevertrouwd was onder het Nieuwe Verbond en die dus verband hield met het Koninkrijk ging ook zeker net zo ver, maar was wel anders want dat is de genade binnen het plan van God met Zijn volk Israël en via hen met de heidenvolkeren. Die herkennen we bijvoorbeeld in het volgend Bijbelgedeelte:

Handelingen 20: 24 - 25 Ik (Paulus) tel mijn leven niet en acht het niet kostbaar voor mijzelf, als ik slechts mijn loopbaan mag ten einde brengen en de bediening, die ik van de Heer Jezus ontvangen heb om het evangelie van de genade van God te betuigen. En nu, zie, ik weet, dat jullie allemaal, onder wie ik rondgereisd heb met de prediking van het Koninkrijk, mijn aangezicht niet meer zullen zien.

In Efeze en Colosse, de brieven die volgens mij specifiek het lichaam van Christus beschrijven, is er geen sprake van een prediking van het aanstaande Koninkrijk. Wij (gewezen heidenen en gewezen joden) staan dan ook niet in een verbond met God, niet in een oude, maar ook niet in een nieuw verbond. Wij zijn slechts leden van het lichaam van Christus, waarvan Christus zelf het Hoofd is.

In de prediking van het Koninkrijk onder het Nieuwe Verbond onderwees Paulus de gelovigen als onderdeel van die genadeboodschap al dat ze met Christus gestorven waren.

Romeinen 6: 8 Aangezien wij met Christus gestorven zijn, geloven wij, dat wij ook met Hem zullen leven,

In die prediking van het Koninkrijk leerde hij hen ook al dat ze met Christus aan het kruis genageld zijn.

Romeinen 6: 6 Dit weten wij immers, dat onze oude mens mee gekruisigd is.

Dat is echt een rigoureuze einde van de oude mens.

Paulus leerde hen in de prediking van het Koninkrijk ook al dat ze met Christus in Zijn graf terecht gekomen zijn.

Romeinen 6: 4 Wij zijn dan met Hem begraven.

Feitelijk heeft God dus zelfs de begrafenissen voor die gestorvene geregeld, zo werkelijk is dit voor God.

Maar over het nieuwe leven zegt Paulus tijdens die vroegere dienst alleen maar dat het in nieuwheid des levens is.

Romeinen 6:4 Opdat, zoals Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit van de Vader, zo ook wij in nieuwheid van het leven zouden wandelen.

Paulus werkte dat dan verder wel uit in overeenstemming met het Nieuwe Verbond dat ze nu door Gods Geest de eis van de wet kunnen vervullen.

Romeinen 8: 4 Opdat de rechtvaardige eis van de wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.

We kunnen de rechtvaardige eis van de wet niet van de wet afkoppelen. Nee, de genade van God werkte bij deze gelovigen onder het Nieuwe Verbond de eis van de wet in hun leven uit. Dat zal bij ons als leden van het Lichaam van Christus nooit gebeuren. Bij ons is Christus ons leven en komt dus dankzij Gods genade in ons Christus daadwerkelijk openbaar.

Die wet wordt bij de bekering onder de prediking van het Koninkrijk in hun binnenste geschreven.

Jeremia 31: 33 Dit is het verbond, dat Ik met het huis van Israël sluiten zal na deze dagen, luidt het woord van Yahweh: Ik zal Mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven.

Het is dus heel vanzelfsprekend dat de rechtvaardige eis van de wet in hen vervuld wordt.

Het is pas in Paulus latere dienst, in de huishouding waar wij nu praktisch in vertoeven, dat Paulus aangeeft dat wij uit genade met Christus mee opgewekt zijn.

Efeze 2: 6 Hij (God) heeft ons mee (met Christus) opgewekt.

We zijn zelfs mee gezet in de bovenhemelse in Christus.

Efeze 2: 6 Hij heeft ons mee een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus.

Dus: in plaats van een wet die in onze binnenste geschreven zou zijn is het nu de opgestane en verheerlijkte Heer die nu daadwerkelijk mijn leven is. En nu komen we terug bij het uitgangspunt van de vergeving, want dan schrijft Paulus dat onze vergeving in overeenstemming is met die rijkdommen van Zijn genade.

Efeze 1: 7 In Hem (Christus) hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom van Zijn genade,

Dat is veel en veel meer dan simpelweg zeggen: “Daar denken we niet meer aan”.

Wij zijn helemaal losgemaakt van onze fouten, onze missers, onze zonden. Ze kleven niet meer aan ons. Ze bestaan niet meer en een grandioos leven in een opgestane en verheerlijkte Heer is daar voor in de plaats gekomen. Dat is vergeving nu!

Daarna gaat Paulus dan nog verder over die rijkdommen van Zijn genade.

Efeze 1: 8 (De rijkdom van Zijn genade), die Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand,

God heeft die nl. overvloedig aan ons bewezen. We voelen een wond, die geslagen is. We zijn gekwetst. Maar nu we deel hebben gekregen aan deze volkomen verlossing mogen we onze aandacht richten op al die rijkdommen van Zijn genade. We hoeven onze aandacht nu niet meer te richten op de zichtbare, aan ons lichaam merkbare, kwetsuren. Dat zijn slechts de dingen die hier op aarde plaats vinden terwijl de werkelijkheid in Christus (Kol.2:17, 18) voor ons op een andere plek te vinden is.

Colosse 2: 17 dingen, die slechts een schaduw zijn van hetgeen komen moest, terwijl de werkelijkheid Christus is.

Paulus leidt ons naar de plek waar al die rijkdommen van Gods genade die we overvloedig ontvangen hebben al volkomen ons deel zijn.

Efeze 1: 9 (Die genade heeft God ons bewezen) door ons het geheimenis van Zijn wil te doen kennen, in overeenstemming met het plezier, dat Hij Zich in Hem had voorgenomen,

Die rijkdommen liggen vast in het geheimenis, oftewel de verborgenheid, van Gods wil. Die rijkdommen komen we daarna tegen als de rijkdommen (opnieuw meervoud) van Christus.

Efeze 3: 8 Mij, verreweg de geringste van alle heiligen, is deze genade te beurt gevallen, aan de heidenen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus te verkondigen,

Ze liggen dus vast binnen de opgestane en verheerlijkte Heer.

Die rijkdommen zijn onnaspeurlijk, oftewel je kan speuren wat je wil in de situatie om je heen, je zult het niet ontdekken totdat je het ontdekt in de opgestane en verheerlijkte Heer. Dat is nou de huishouding van het geheimenis waar we nu in leven, waarvan Paulus zegt dat het al die eeuwen daarvoor verborgen is gebleven in God.

Efeze 3: 9 En in het licht te stellen wat de gemeenschap van het geheimenis inhoudt, dat vanaf de eeuwen verborgen is gebleven in de God, de Schepper van het alles dwars door Jezus Christus,

Dus tot op het moment dat Paulus dit bekend maakte in de brieven Efeze en Colosse was daar niets van terug te vinden in de Bijbel want het was tot op dat moment verborgen in God. Twee duidelijk Bijbelse aanwijzingen (onnaspeurlijk & verborgen in God), die helder aangeven dat je er daarvoor niets van kan terugvinden in de Schrift, anders was het wel naspeurlijk en open voor ieder. Zelfs vlak daarvoor (Handelingen en de vroege brieven) was er geen greintje aanwijzing in de Schrift terug te vinden of (en dat lijkt me toch echt heel onwaarschijnlijk) Paulus moet sterk overdreven hebben in zijn schrijven over het geheimenis.

Grote verwarring zie ik dan ook ontstaan doordat menigeen denkt (zo zag ik het zelf vroeger trouwens ook) dat nu we die verborgenheid wel kennen wij dit geheim nu wel kunnen terug vinden in bijvoorbeeld Genesis. Paulus zegt letterlijk dat er niks van terug te vinden is en bovendien dat het verstopt zat in het allerbeste verstopplekje wat je maar bedenken kan: God zelf. Dus, het zat niet verborgen in de Schriften, maar in God zelf!

Verwarring? Ja! Het wordt nogal eens gebracht als iets heel vanzelfsprekends dat men in de relatie Adam en Eva het grote geheim zegt terug te vinden van de relatie tussen Christus en de gemeente, het lichaam van Christus. Men heeft blijkbaar niet door dat Paulus in Efeze 5 gewoon spreekt over de relatie man/vrouw en niks anders, zoals hij ook spreekt over de relatie ouders/kinderen en meesters/slaven. Voor de les tussen man en vrouw maakt Paulus dan wel een vergelijking met Christus en de gemeente.

Efeze 5: 24 Zoals de gemeente Christus onderdanig is,

Efeze 5: 25 Zoals Christus de gemeente heeft liefgehad,

Efeze 5: 29 De man voedt het (zijn vrouw dus) en verzorgt het, zoals ook de Heer de gemeente;

We hoeven maar te begrijpen wat het woordje “zoals” gewoon letterlijk betekent om te begrijpen dat niet de relatie man/vrouw gelijk staat aan de relatie Christus/gemeente. Nee? Toch niet? Dan toch maar een voorbeeldje?

“Zoals die robot telkens maar weer tegen die muur oploopt en omvalt, zo weet ik ook mijn loop niet recht te houden en bots ik telkens tegen van alles aan”. Zou het een terechte conclusie uit deze zin zijn om nu te concluderen dat Hein eigenlijk een robot is? Het is wel de logica, die door velen gevolgd wordt in Efeze 5.

“Zoals een computer alle lijsten met Bijbelteksten kan uitspuwen, zo weet ik van diverse onderwerpen ook hele overzichten uit te spuwen”. Zou het een terechte conclusie zijn om dan uit deze zin te concluderen dat Hein feitelijk een computer is? Dat zou wel weer de logica zijn, die ikzelf vroeger ook trok vanuit Efeze 5.

“Zoals een koolmeesje zich tegoed doet aan de heerlijke stralen van de zon, zo geniet ik ook ten volle van de heerlijke zonnestrallen tijdens mijn boswandeling”. Opnieuw een terechte conclusie dat Hein de Haan een mooi slank koolmeesje is? Wat ben ik toch een idioot geweest om zo te denken daar waar het over Bijbelse onderwerpen gaat!

Paulus spreekt in Efeze 5 vergelijkenderwijs om gewone praktische lessen te trekken voor het huwelijksleven. In dergelijke vergelijkingen past een “zoals”. Spreekt Paulus echter over het geheimenis, dat niet na te speuren valt omdat het simpelweg verborgen was in God zelf, dan spreekt Paulus plotseling helemaal niet meer vergelijkenderwijs. Dan is hij heel zo concreet als maar kan zijn en dus recht toe recht aan.

Efeze 5: 30 Wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.

Er is hier dus geen spraken van een vergelijking. Wij zijn dus niet “zoals” leden van Zijn lichaam, nee, wij zijn het gewoon. Die letterlijke waarheid was nou juist verborgen in God. En wat blijkt? Nog steeds als dit gedeelte ter sprake komt blijft dit in de meeste gevallen nog steeds verborgen. Men zoekt het hele Oude Testament en de evangeliën en het boek de Handelingen en de vroege brieven van Paulus af om allerlei vergelijkingen, die lijken op die man/vrouw relatie terug te vinden. Men vindt van alles behalve het puur letterlijke feit dat wij onderdeel zijn van het concrete, letterlijke lichaam van Christus, waarvan Christus het Hoofd is. Men lijkt dat zelfs een tamelijk onbegrijpelijke lijn van denken te vinden.

Er is dus een groot verschil tussen de genade die onder het Nieuwe Verbond verkondigd wordt en de genade die wij nu in de huishouding van genade mogen kennen. Het verschil zit hem dus in wat het uitwerkt en niet gradueel. Ook onder het Nieuwe Verbond is Gods genade voluit genade en absoluut niets anders dan dat.

12. Christus Heeft Vrede Gemaakt

Er zijn duidelijke verschillen tussen de prediking van het Koninkrijk en de prediking van het geheimenis. Daardoor zijn er ook grote verschillen tussen de manier waarop er met vergeving wordt omgegaan binnen die duidelijk verschillende soorten van prediking. De vergeving waar wij mee te maken hebben is in overeenstemming met de verborgen rijkdommen van Christus in God.

We gaan eens kijken wat de kenmerken van onze verborgen rijkdommen zijn. Het is heel bewust dat ik me daarvoor beperk in mijn uitleg om het toe te spitsen op ons onderwerp van 'vergeving'.

Efeze 3: 2 - 3 Jullie hebben gehoord van de huishouding van de genade van de God, die mij tot in jullie gegeven is: dat mij door openbaring het geheimenis bekendgemaakt is, zoals ik boven in het kort daarvan schreef.

Paulus schrijft hier dat hij in het voorafgaande in het kort iets heeft geschreven over de kenmerken van dat geheimenis. Nu blijkt nou juist dat geheim heel praktisch te gaan over jouw omgang met die broeder/zuster die zo'n nare opmerking geplaatst heeft wat jou zo diep gekwetst heeft.

Efeze 2: 14 Hij (Christus) is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

Hier zijn we in dat voorafgaande (oftewel zoals Paulus het in zijn schrijven benoemd: “zoals ik boven in het kort daarvan schreef”) en dan lezen we daar over vijandschap. Net zoals er pure vijandschap was tussen jood en heiden toen die tussenmuur er nog stond, zo is er nu helaas ook nog altijd heel veel vijandschap tussen gelovigen op te merken. Men hoeft maar een lijn van uitleg anders te trekken of er ontstaan heftige discussies, die je helaas nogal vaak ronduit als ruzies kan bestempelen. Je hoeft maar op Facebook te kijken. Elke dag is er wel ergens zo'n oorlog gaande. Ik doel dus niet op het vrijuit vergelijken van Bijbelse argumenten. Dat is een gezond samen buigen onder het gezag van het Woord. Nee, ronduit echte ruzies vanwege het eigen gelijk.

Daar heb je bij zo'n ruzie dus elke dag heel praktisch zo'n tussenmuur, die scheiding maakt op het internet, oftewel een brok vijandschap, die in het hart brandt. Geen liefde, geen vrede, maar een strijd om de eigen waarheid, die men gebruikt om de ander hard te raken. Hoe die ander het beleeft zal de gelovige met de eigen waarheid een worst wezen, voor hem/haar staat er een tussenmuur tussen die ander met die vreemde opvattingen en hem/haar.

Nu blijkt in onze huishouding van het geheimenis die tussenmuur aan het kruis weggebroken te zijn.
Efeze 2: 14 de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

Het is nou juist in dit verband dat Paulus zegt dat Christus onze vrede is.

Efeze 2: 14 Want Hij (Christus) is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt.

Het gaat hier dus niet over de vrede met God.

Romeinen 5: 1 Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus,

Die vrede met God heb ik persoonlijk met God gekregen heb, los van de ander. Daar schrijft Paulus dus niet over in Efeze 2. Nee, in plaats van die muur tussen mij en de ander staat daar nu Christus als onze gezamenlijke vrede. Ik ben gestorven en opgewekt met Christus. Maar zo is die ander dat ook en dat is hij ongeacht of hij dat zelf ook zo ziet of niet. Daar is een vredesband die ons samenkoppelt en die band is Christus.

We hebben de neiging bij deze waarheid ja te knikken, het heel mooi te vinden en te kijken naar mensen in ons groepje en dan zelfs nog vaak naar mensen in ons groepje, die echt dezelfde lijn van denken volgen als wijzelf. We knikken en we zeggen: “Ja, inderdaad, Christus is onze vrede. We hebben het zo goed onderling.” Maar gaat het inderdaad over dat ontiegelijk kleine groepje gelijk-denkers? Nee.

Christus is onze vrede. Dat is Christus tussen mensen, die in Alverzoening geloven, en tussen mensen, die Alverzoening bestrijden. Dat is Christus tussen Dispensationalistes en mensen die een kerk zien van Adam af tot aan de jongste dag. Dat is Christus tussen gelovigen, die geen enkele uiterlijke kerk zien zitten en tussen overtuigde kerkgangers en ga zo maar door. Dat is Christus tussen charismatische pinkstergelovigen en de nuchtere Calvinisten. Christus is onze vrede, want Hij heeft die twee één gemaakt. Christus is onze vrede!!!! Is dit nou een feit of is dit puur fantasie? Ja, ik schrijf dit zo scherp omdat onze praktijk aantoont dat we er vaak geen barst van geloven.

De tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, is weggebroken. Moet nou die ander niet eerst bij mij komen met berouw voordat die muur geslecht kan worden? Moet hij niet eerst zijn excuses aanbieden voordat mijn vijandschap weggebroken is? Nee, Christus heeft in Zichzelf vrede gemaakt. *Efeze 2: 15 om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen,*

Hoe heeft Christus vrede gemaakt tussen ons beide? Door die twee (jood en heiden, maar je kan daar ook invullen: ik en dat andere nare mens) tot één nieuwe mens te scheppen. Die eenheid wordt gekenmerkt door niemand anders dan Christus, die onze vrede is. Daarom is het ook juist de band van de vrede (Christus) dat we de eenheid van de Geest bewaren.

Efeze 4: 3 Dat jullie je beijveren om de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede:

Het is nou ook juist in die Christus (die onderlinge vrede) dat ik samen met die broeder/zuster (ook die met dat irritante karakter) ver boven alles gesteld ben.

Efeze 1: 21 - 23 Ver boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige aïoon. En Hij heeft alles onder Zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente, die Zijn lichaam is, de volheid van Hem, die alles in allen volmaakt.

Mag ik je een tip geven? Kijk naar de werkelijkheid, niet naar de ervaring.

Iets wat geheim, oftewel verborgen, is draagt het kenmerk dat het niet zomaar in de openbaarheid te zien is. Ook nu is daar uiterlijk nog steeds niets van te ontdekken. In mijn verhaaltje over die badgast en de zeemeeuw was daar voortdurend zijn vrouw met de vrede in haar hand. Maar hij keek zelfs niet meer naar haar. Als het ware was ze verborgen. Hij keek naar de ellende die hem aangedaan was totdat....., totdat hij in haar ogen keek. De vrede was er weer.

Ik zal beginne met een eerste voorbeeld ter illustratie:

Een broeder had ons diep gekwetst. Met de schenking van een doos vol waspoeder e.d. had hij onmiskenbaar duidelijk gemaakt hoe ernstig Machtelt, mijn vrouw, gefaald had in het huishouden. We waren laaiend. Hij moest nu maar komen en zijn excuses aanbieden. Bij onze beste broeder was er nog steeds vrede. Hij had met de beste bedoelingen ons gediend. Bij ons stond de muur echter recht overeind. Kwam niet bij ons aan met Paulus vermaning hem met alle nederigheid en zachtmoedigheid in liefde te verdragen (Efeze.4:2). Dat kon toch niet! Dan moest hij eerst berouw tonen. Maar dat staat er helemaal niet. God komt ons helemaal niet tegemoet in onze natuurlijke vergeldingsdrang. Er ging een tijd overheen dat we geen contact hadden met onze broeder. Ondertussen leerden we steeds meer ontdekken over de heerlijke gevolgen van die speciale genade betreffende het geheimenis. Er ontstond weer contact. Heeft hij excuses aangeboden? Nee. Zijn relatie met de Heer was niet verstoord. Wij mochten ons oog weer richten op die opgestane Heer, die ons leven is en daarmee ook onze (die broeder en wij) gezamenlijke vrede.

Tweede Voorbeeld Ter Illustratie:

Later kwamen we in contact met een broeder die het meer op mij, of feitelijk mijn inzichten over het geheimenis, voorzien had. Waar hij kon viel hij me aan. Uiteindelijk wist hij het zover te krijgen dat een hele kring zijn woord als gezaghebbend aanvaardde. Daardoor kom hij me buiten de deur van die kring zetten. Is onze verbondenheid in Christus geschaad? Nee, anders zou het werk van Christus toch niet de uitwerking hebben die de Schrift garandeert. Maar ik mocht zien op die Christus die vrede bewerkt heeft. Daarom kon ik hem ook van harte groeten en liefhebben zonder dat er echt iets tussen ons was. Helaas was zijn oog daar niet op gericht en was dus wat hij voelde en zag een grotere werkelijkheid als wat Christus tot stand had gebracht. Dus ervaarde hij de muur.

Efeze 2: 14 Want Hij [Christus] is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft,

Paulus beweert hier dat de tussenmuur die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken is. Dit is niet zomaar een aardig plaatje dat Paulus hier gebruikt. Die tussenmuur was een werkelijke, historische muur. Koning Herodus had voor de joden een Tempel laten bouwen, maar met een voorwaarde. Er moest dan ook een voorhof voor de heidenen bij komen. Dat gebeurde. Er kwam een prachtige Tempel met een voorhof en een voorhof voor de heidenen. Maar tussen de voorhof en de voorhof voor de heidenen was een gigantische muur opgericht met daarop in klare taal geschreven dat de heidenen niet verder mochten. Dat zou voor hen de dood betekenen. Een duidelijke uitdrukking van vijandschap die voor iedereen te lezen was.

Toen de gelovigen in Efeze deze brief ontvingen stond die muur nog recht overeind. Iemand had dus kunnen zeggen: "*Paulus, dit is onzin wat je daar schrijft. Die muur is niet weggebroken. Die vijandschap is er nog steeds. Kijk maar met je eigen ogen.*" Inderdaad, maar Paulus spreekt niet over wat je ziet. Hij sprak over het geheimenis. Er is vrede want Christus is onze vrede.

Je kan met alle recht van de wereld zeggen: "*Hein, je schrijft onzin. Als mensen niet om vergeving vragen is daar nog steeds die muur tussen ons.*" Inderdaad, jij kijkt naar wat je ziet. Het poepje van de zeemeeuw zit er nog steeds en jij staat op de uitkijk. En Christus heeft jouw vrede nog steeds klaar om van te genieten. Alles is volbracht aan het kruis. Waar zie je op? Er zijn rijkdommen van Zijn genade die Hij ons gezamenlijk overvloedig heeft bewezen door ons het geheimenis van Zijn wil te doen kennen (Efeze 1:7-9). Zie op Hem en ga gezamenlijk er van genieten.

13. Gods aanpak van vergeving in de betekenis van het schenken van vergeving alleen uit genade

We gaan nu de vergeving die we mogen schenken in onze huishouding van de verborgenheid onder de loep nemen. Daarmee komen we direct terecht in onze eigen praktische omgang met elkaar binnen de huishouding waarin we geplaatst zijn. Ook nu is het weer goed om eerst de Bijbelgedeeltes op zich goed tot ons te laten doordringen.

Efeze 4:30-32 Bedroeft de heilige Geest van God niet, door wie jullie verzegeld zijn tegen de dag van de verlossing. Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek wordt uit jullie midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. Maar weest ten opzichte van elkaar vriendelijk, barmhartig, elkaar vergevend, zoals God in Christus jullie vergeving geschonken heeft.

Colosse 3:13 Verdraagt elkaar en vergeeft elkaar, als de één tegen de ander een grief heeft; zoals ook de Heer jullie vergeven heeft, doen jullie precies eender.

We vallen, dankzij deze twee Bijbelgedeelten, gelijk met de neus in de boter.

A/ Paulus boort hier de bron aan waar onze vergeving uit voortkomt.

B/ Tevens tekent hij hier de kwaliteit van de vergeving die wij de ander mogen schenken..

Voor alle duidelijkheid citeren we hier nog even de duidelijke uitspraken:

Efeze .4:32 elkaar vergevend, zoals God in Christus jullie vergeving geschonken heeft.

Colosse 3:13 vergeeft elkaar, zoals ook de Heer jullie vergeven heeft.

In de voorgaande studies in onze serie hebben we ons al heerlijk tegoed gedaan aan de rijkdommen van Gods genade die ons overvloedig geschonken zijn. Bekijk deze zegeningen nog eens in de wetenschap dat Paulus dit alles onder de noemer 'Vergeving' plaatst.

De kwaliteit van de bron waaruit wij putten is superieur. Deze bron vinden we ook niet in onze eigen mogelijkheden. Bij de vergeving die wij van God ontvangen hebben zijn onze eigen mogelijkheden ook in het graf van Christus achter gebleven. Christus zelf is onze enige bron geworden. Dit houdt in dat onze bron niet minder dan goddelijke kwaliteit heeft. Onze vergeving naar elkaar toe heeft nu geen lagere grens dan: 'Zoals God in Christus jullie vergeving geschonken heeft,' (Efeze.4:32) en 'Zoals ook de Heer jullie vergeven heeft' (Kolosse.3:13).

Als we nu naar de kwaliteit van de vergeving die God ons in Christus geschonken heeft kijken kunnen we twee aspecten onderscheiden:

A/ De aanpak die de Heer had om deze vergeving te bewerken.

B/ De vergeving als het product dat daarvan het gevolg is.

We beginnen bij punt A: De aanpak van de Heer.

Beide aspecten vormen nu de bron van mijn persoonlijke omgang met mijn broeder of zuster. Punt B hebben we in de vorige studie al redelijk uitvoerig bij stil gestaan. Het is goed om nu nog wat dieper in te gaan op de aanpak van de Heer in het werk van vergeving. We lopen wat voorbeelden door.

1/ Dood in zonden. Bij een dode verwacht je niet veel activiteit. Ook hierover hebben wij weer ten onrechte een plaatje dat door ons gekleurd is door wat we zien. Bij overtredingen en zonden denk je nl. wel degelijk aan activiteit. Overtredingen en zonden, dat waren nou precies de zaken die ons bestaan kenmerkten. God heeft daar één woord voor: Dood. Alles wat wij deden, dachten of voelden paste niet in wat God 'Leven' noemt. We handelden gewoon alsof God er zelfs helemaal niet was.

Ons hele doen en laten was dus alsof God zelfs helemaal niet bestond. We ontkenden Hem in ons leven. Er was dus een complete negering door ons van God. Moet je nou eens zulke burens hebben, die zo met je omgaan. Jij bent dan dus gewoon lucht voor ze. Hun bestaan is dan een kwelling voor je. En voor zulke mensen zou je dan alles over hebben? Helemaal niet natuurlijk! Maar God wel!

2/ Vijandig gezind. Het is toch verschrikkelijk als iemand je vijandig gezind is. Zo'n persoon slaat wonden aan de lopende band. Gekwetst loop je rond te bedenken hoe je hem kanehhhh..... liefhebben, echt van harte vergeven. Geen haar op je hoofd die daar aan denkt, natuurlijk. Maar God greep in toen wij vijanden waren.

Romeinen 5:10 Aangezien wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon,

Colosse 1:21 Ook jullie, die eertijds vervreemd en vijandig gezind waren wat bleek uit jullie boze werken, heeft Hij nu weer verzoend,

3/ Liefde, dat is Gods aanpak. God wachtte niet totdat wij met onze spijtbetuigingen bij Hem kwamen. Alle getuigenissen in de Schrift spreken over Zijn onvoorwaardelijke liefde. Bekijk open en eerlijk deze gezindheid van God.

Johannes 3:16 Zo lief heeft God de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon geeft, opdat iedereen, die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar het leven van de eeuwigheid heeft.

Romeinen 5:8 God bewijst Zijn liefde naar ons toe, doordat Christus, toen wij nog zondaren waren, voor ons gestorven is.

Efeze 2:4 - 6 God, die rijk is aan erbarming, heeft, om Zijn grote liefde, waarmee Hij ons heeft liefgehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mee levend gemaakt met Christus, (door genade zijn jullie gered), en heeft ons mee opgewekt en ons mee een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus,

Efeze 5:2 Wandelt in de liefde, zoals ook Christus jullie liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, God tot een welriekende reuk.

Efeze 5:25 evenals Christus Zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft,

1 Johannes 3:16 Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij Zijn leven voor ons heeft ingezet;

1 Johannes 4:9 - 10 Hierin is de liefde van God naar ons toe geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden.

1 Johannes 4:19 Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.

God wachtte niet tot Hij een sympathiek iets bij ons gevonden had. Dan was er nooit van enige vergeving sprake geweest. Die geweldige hoge positie in de opgestane en verheerlijkte Heer hadden we dan wel kunnen vergeten. Nee, God heeft bronnen in Zichzelf gevonden om ons te vergeven. Hij is zelf 'Liefde' (1 Joh.4:16). Dat is Zijn wezen, Zijn aard.

Wat hebben we een geweldige God. Hij is Liefde. Hij is ook de bron van onze onvoorwaardelijke liefde. Hij is dus onze bron van onvoorwaardelijke vergeving. (Hoor hier nou niet in: "Dus wij moeten vergeven." Dan zit je gelijk weer midden in de ellende van je eigen onmacht.) Laat het nou eens echt aan God over, die dit genade bewijzen in jou en mij uitwerkt. Dat is genade in praktijk.

14. Gods Vergeving Werkt Krachtig Door

Colosse 3: 13 Zoals de Heer jullie vergeven heeft,

Feitelijk zegt Paulus hier weer veel meer als dat we in eerste instantie uit onze Nederlandse vertaling op zouden maken. Ik verklap maar even gelijk: we zijn hier weer bij die hoge kwaliteit van de vergeving beland. Paulus gebruikt hier nl. het Griekse woord '*Charizomai*', dat direct afkomstig is van het grondwoord '*Charis*'. Het is hier dus de '*genade*' die Paulus hier in het volle daglicht zet. Letterlijk zegt Paulus: "*Ons is door de Heer uit genade geschonken.*"

Nou zijn genade en vreugde sterk verwant met elkaar in het Grieks. Alles wat vreugde gaf, zoals kunst en muziek, viel in de Griekse wereld onder de noemer '*genade*'. Het verlangen van Gods hart is om ons onverdiend de grootste vreugde van Zijn heerlijkheid te geven. De grootste heerlijkheid in de opgestane Heer hebben we nu zo maar om niet ontvangen. Wat een blijdschap!

We hebben dus de hoogste positie onverdiend ontvangen. Dat blijkt uit dit Griekse woord '*Charizomai*'. De Nederlandse vertalers hebben hier '*vergeving*' van gemaakt. Maar het is de hoogste positie die we in Christus ontvangen hebben

Colosse 1: 27 Hun heeft God willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid van dit geheimenis is onder de heidenen: Christus in jullie, de hoop van de heerlijkheid.

Dit is ons zomaar onverdiend geschonken met alle vreugde van dien. Die overstromende bron van genade werkt nu zoveel uit in jouw en mijn leven dat we zelfs als we tegen iemand een grief hebben die persoon onverdiend die grote vreugde kunnen schenken.

Colosse 3: 13 Verdraagt elkaar en vergeeft elkaar, als de één tegen de ander een grief heeft; zoals ook de Heer jullie vergeven heeft, doen jullie precies eender.

Dat is ook weer datzelfde woord '*charizomai*'. Juist aan degene tegen wie je een grief hebt kan jij nu die vreugde uit genade schenken. Dat is alleen mogelijk door te zien op die ander in Christus. Nu haak je misschien af. Is dit nog wel praktisch? Dat ligt er aan of we uitgaan van het volbrachte werk van Christus of dat we naar onze eigen mogelijkheden kijken. Eigen inzet kan natuurlijk best nog wel tot een redelijke grens komen. Ons volgend verhaal, dat zich afspeelt tijdens de Koreaanse oorlog, geeft daar een aardig plaatje van.

Het hulpje uit Korea

Een groep Amerikaanse soldaten was tijdelijk neergestreken op Koreaanse bodem. Uit de plaatselijke bevolking hadden ze een jongen ingehuurd voor het huishouden en koken. Het kleine baasje had een ongelooflijk positieve houding. Je zag hem nooit zonder een vrolijke glimlach op zijn gezicht. Dus vuurden die soldaten het ene rotgeintje na het andere op hem af.

Op een nacht spijkerden de Amerikanen zijn schoenen vast aan de vloer. De volgende morgen trok hij met een tangetje de spijkers er weer uit, trok zijn schoenen aan, en met z'n aller vriendelijkst gezicht begon hij zijn taak.

De handgrepen van het fornuis werden een volgend keer onder vuur genomen. Heertlijk glibberig werd alles vol gesmeerd met vet. Zingend en glimlachend werd alles schoon gewreven door de kleine kok.

Regelmatig balanceerde weer een emmer water boven één of andere deur. Natuurlijk kreeg onze vriendelijke gast de volle laag en raakte doorweekt. Maar, keer op keer, droogde hij zich weer rustig af en maakte er verder geen drukte over.

De Amerikanen raakten op het laatst zo beschaamd dat ze hem bij zich riepen. "*We willen je laten weten,*" zeiden ze, "*dat we je verder niet meer zullen pesten. Je houding is gewoon grandioos!*"

Hij vroeg: "Dus voortaan geen vastgespijkerde schoenen meer?"

"Geen spijkers meer!"

"Geen kleverige fornuisknoppen meer?"

"Nooit meer!"

"Geen emmers meer op de deur?"

"Geen emmers meer!"

"Okay, dan spuug ik voortaan ook die klodder niet meer in jullie soep," zei hij met een vriendelijke glimlach.

Die grens is nog wel te halen hè, in eigen kracht. Onze gezichten staan vriendelijk, maar innerlijk tobben en verstoppen we. Dan spugen we gewoon maar wat vaker in de soep. Maar praktisch geloof in de opgestane en verheerlijkte Heer rukt ook deze maskers af.

Colosse 3: 13 Bewijs elkaar genade, als de één tegen de ander een grief heeft;

Bewijs elkaar genade, juist als de één tegen de ander een grief heeft. Terugvallen op onze eigen bron levert die ellende van hierboven op. Je spuugt die klodder nog eens wat vaker in de soep en zet je glimlach weer op. Dat zijn wij in onze grootste kracht. Maar daar vallen we niet op terug.

Colosse 3: 13 Zoals ook de Heer jullie genade bewezen heeft,

Dat is Gods kracht in onze zwakheid, ja, we kunnen wel zeggen: "In onze onmacht". Laat het maar aan God over. Laat Zijn genade maar doorwerken, ook onderling.

15. De Echte Bron Van Vergeving

*Efeze 4:32 Elkaar vergevend, zoals God in Christus jullie vergeving geschonken heeft.
Colosse 3:13 Vergeeft elkaar, zoals ook de Heer jullie vergeven heeft.*

Ons vergeven van de ander, het uit genade schenken, heeft niemand minder dan de opgestane en verheerlijkte Heer als bron. Met minder kunnen we niet toe. We kunnen dus wezenlijk niet buiten Hem om. Maar.....

Maar geniepig als we zijn hebben we daar wel weer theologische uitweggetjes voor bedacht. Tegenwoordig heeft de mensheid voor elk begrip wel weer een nieuwe invulling. Je hoeft voor het bekende begrip alleen maar het voorvoegsel 'Neo' te plakken en je bent alweer gewaarschuwd voor een nieuwe begripsverwarring. Ik ben wel eens bang dat we zo ook de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan al zijn gaan invullen.

Daar rijdt hij op zijn ezeltje op weg van Jeruzalem naar Jericho. Liever was hij helemaal niet in deze omgeving geweest maar hij moest nu eenmaal voor zaken in die verschrikkelijke stad zijn. Hij had het wel verwacht maar toch doet het elke keer opnieuw pijn. Die verwerping door de joden, die verachting. Die buitenlander. Die illegaal. De meesten wilden niet eens met hem praten. Ze zwegen hem gewoon dood. Die vervloekte discriminatie ook. Simpel alleen maar omdat hij een Samaritaan is.

Hé, daar ligt iets op de weg. Eens even verder doorrijden. Dan kan hij zien wat het is. O, maar het is een mens! Ja, nu ziet hij het goed. Het is één van dat volk dat hem zo kwetst! Hij stapt van zijn ezel en loopt naar de man waar nauwelijks nog leven in zit. "Zeg," roept de Samaritaan, "*jullie hebben ons leven wel puur verziekt met je achterlijke houding van superioriteit. Als je nou oprecht je excuses aanbiedt en echt berouw toont, dan wil ik wel.....*"

Nee, 'neo' is meestal niet wat de Schrift leert al zou je het haast denken als je de pastorale boekjes er op naleest. Lees de werkelijke toedracht nog maar eens in Lukas10:25-37.

En hoe zit het met ons? Ieder stuk voor stuk kunnen wij, als gelovige, getuigen:

"Ik was een ellendeling, verloren in mijn zonde en schuld. Ik stond als een vijand met gebalde vuisten tegenover God. Ik moest Hem niet. Ik kwetste Hem aan de lopende band. Ondanks al de pijn die ik Hem aandeed gaf Hij het liefste wat Hij had, Zijn Zoon. Uit liefde voor mij ging de Heer Jezus die weg van vernedering om mij te redden. Hij liet Zich bespotten, slaan en uiteindelijk spijkeren aan dat kruis, waar Hij voor mij de dood inging. Hij heeft Zich helemaal één gemaakt met mijn duffe ellende. God heeft mij vanuit Zijn onbegrijpelijke liefde één gemaakt met alle gevolgen van dat werk. Dat mag ik nu geloven. Prijst de Heer. Mijn zonden zijn vergeven. Ze zijn achter gebleven in Zijn graf. Ik heb een nieuw leven en dat is mijn opgestane en verheerlijkte Heer. Hij is mijn leven en mijn vrede".

In het voorgaande artikel van deze studie mochten we al die geweldige hoge positie, die we nu in de huishouding van de verborgenheid gezamenlijk innemen, zien. We bezitten onderlinge vrede, onderlinge vergeving.

Maar nu we zicht krijgen op onze opgestane en verheerlijkte Heer als ons leven en we zien hoe Hij vijanden, goddelozen, ja doden tegemoet treedt met vergeving opent dit ook de bron waar we uit mogen putten voor onze omgang met die ongelovige die zo'n diepe wond in ons leven heeft achter gelaten. Dit is een algemeen principe die in alle huishoudens geldt.

En hoe reageer ik hierop?

"Okay, ik vergeef het wel maar dan moet ik het ook niet meer meemaken dat hij..... Ja, ik wil het wel vergeven, maar vergeten doe ik het niet. Ik heb het nu al tig keren vergeven, maar hij blijft aan de gang. Je kan van mij ook niet het onmogelijke verlangen."

Een vrouw ging naar haar predikant om advies te vragen voor het verbeteren van haar huwelijk. Toen de predikant vroeg wat haar belangrijkste klacht was, zei ze: "*telkens als we ruzie hebben wordt mijn man historisch.*" De predikant dacht dat ze zich vergiste in het moeilijke woord en zei dus: "*U bedoelt waarschijnlijk hysterisch.*" Ze antwoordde hem: "*Ik bedoel precies wat ik zeg. Hij slaat alles wat ik ooit verkeerd gedaan heb op in zijn hoofd en telkens als hij boos is krijg ik geschiedenisles. Hij wordt enorm historisch.*"

We hebben nou eenmaal een bepaald (beperkt) idee van vergeving en dat doen we dan maar, maar vergeten doen we het niet. Je kan van ons ook niet het onmogelijke verlangen. Zo redeneren we lekker door tegen de Schrift in. God heeft in de huishouding van de verborgenheid waarin wij leven een norm gesteld. Die norm is de opgestane en verheerlijkte Heer: Christus. Elke verlaging van die norm naar een niveau die wij denken te kunnen hanteren is een ontkenning van het feit dat wij nu in elk facet van ons bestaan leven uit genade.

Het kan beslist geen kwaad om te erkennen dat je het praktische leven zoals Paulus het beschrijft in de late brieven zelf niet kan waarmaken. Inderdaad zit het niveau, dat God in Zijn Woord aftekent, telkens boven je eigen mogelijkheden. Welke man kan zijn eigen vrouw liefhebben zoals Christus de Gemeente heeft liefgehad?

Efeze 5: 25 Mannen, hebt je vrouw lief, zoals Christus Zijn gemeente heeft liefgehad en Zich voor haar overgegeven heeft,

Toch neemt God geen genoegen met minder! Onze plicht is onze eigen onbekwaamheid te erkennen en het dan uit handen te geven aan de Heer, die het per definitie al uit genade bewerkt. Onze verbondenheid met een opgestane Heer is namelijk realiteit. Onze verbondenheid met elkaar in vrede (Christus) is ook al een echte realiteit. Leer te bedenken de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn (Colosse 3:1-3).

16. Bonussen Op Vergeving

Efeze 4:30-32 Bedroeft de heilige Geest van God niet, door wie jullie verzegeld zijn tegen de dag van de verlossing. Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek wordt uit jullie midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. Maar weest naar elkaar toe vriendelijk, barmhartig, elkaar vergevend, zoals God in Christus jullie vergeving geschonken heeft.

We beginnen met de ervaring van Corrie ten Boom:

In de 2e wereldoorlog werd Corrie ten Boom samen met haar hele familie door de Nazi's gevangen gezet omdat ze de Joden geholpen had. In het volgende citaat uit haar boek 'De Schuilplaats' vertelt ze over een aparte ontmoeting in Duitsland.

Tijdens een bijeenkomst in een kerk in München zag ik hem, de vroegere S.S.'er, die op wacht had gestaan bij de deur van de doucheruimte in Ravensbrück. Hij was de eerste bewaker die ik weerzag. Maar plotseling zag ik het allemaal weer: de groep spottende mannen, de stapels kleren, het pijnlijk vertrokken gezicht van Betsy.

Terwijl de kerk leegstroomde, kwam hij stralend en buigend naar mij toe. "Ik ben u dankbaar voor uw boodschap, Fraülein," zei hij. "Te bedenken dat Hij, zoals u zegt, mijn zonden heeft weggedaan." Hij stak zijn hand uit. En ik, die zo dikwijls tot de mensen in Bloemendaal had gepreekt dat we moeten vergeven, hield mijn hand terug.

Terwijl er boze, wraakzuchtige gedachten in mij woelden, besepte ik tegelijkertijd dat dit zonde was. Jezus Christus was ook voor deze man gestorven. Moest ik nog meer eisen? "Heer Jezus," bad ik, "vergeef mij en help mij hem te vergeven." Ik probeerde te glimlachen. Ik wilde hem een hand geven. Maar ik kon het niet. Ik voelde niets - niet het kleinste wenkje van warmte of liefde. En daarom bad ik weer in stilte: "Jezus, ik kan hem niet vergeven. Geef mij Uw vergevingsgezindheid. Toen ik zijn hand greep, gebeurde er iets ongelooflijks. Het was of ik Gods liefde door mijn arm voelde stromen. En zo ontdekte ik dat de genezing van de wereld niet afhangt van onze vergevingsgezindheid of onze goedheid, maar van de Heer.'

Het is de vergeving van de opgestane en verheerlijkte Heer zelf die wil werken in jou en mij ongeacht hoe diep de wond ook geslagen is.

Gods vergeving (Charizomai) wil zoveel meer in ons uitwerken.

Efeze 4:32 Weest ten opzichte van elkaar vriendelijk, barmhartig,

We zijn nog niet uitgekeken op de kenmerken van het nieuwe leven in Christus. Daar zitten nog allerlei bonussen aan vast. Hier in Efeze.4:32 komen we er nog twee tegen: Vriendelijkheid & barmhartigheid.

Iemand plaatst weer even een opmerking! Daar kan je voorlopig wel weer een jaartje pijnverwerking voor uittrekken. Maar je blijft aardig. Inwendig kan je hem wel villen, maar je masker staat goed. Niemand die het merkt. Onderhand denk je ook nog dat je hiermee aan de norm van Efeze.4:32 voldoet. Helaas, je hebt weer op eigen kracht gevaren.

Duiken we dieper in de Schrift dan blijkt dat Paulus hier het Griekse woord voor "vriendelijk" gebruikt dat op andere plaatsen direct met het karakter van God in verband staat.

*Titus 3: 4 - 5 Toen de **GOEDERTIERENHEID** en mensenliefde van onze Redder God verscheen, heeft Hij, niet om werken der gerechtigheid, die wij zouden gedaan hebben, doch naar zijn ontferming ons gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de Heilige Geest,*

Hier beschrijft Paulus dat de goedertierenheid van onze Redder God verscheen, wat gepaard ging met onze redding. Hier heeft de vertaler hetzelfde woord terecht niet vertaald met de 'vriendelijkheid' van onze Redder God. Hij voelde wel aan dat zo'n vertaling een te zwakke weergave zou geven van die grandioze drijfveren van God bij onze redding. Maar die stuwende kracht bij God om jou en mij te redden is ook precies de kracht die Paulus hier in Efeze. 4:32 naar voren brengt als het gaat om onze

onderlinge omgang en die de vertaler helaas weergeeft met 'vriendelijk'. Het gaat hier niet om zomaar vriendelijk te zijn. Het gaat hier om het openbaren van de goedertierenheid van God.

Er zijn rijkdommen van genade overeenkomstig deze goedertierenheid van God. In de vorige studies van onze serie hebben we stil gestaan bij die grandioze rijkdommen van Gods genade, die overvloedig aan ons bewezen zijn.

Efeze 1: 7 - 8 In Hem (Christus Jezus) hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdommen van Zijn genade, die Hij ons overvloedig heeft bewezen in alle wijsheid en verstand,

Dit heeft alles te maken met onze heerlijke verbondenheid met een opgestane en verheerlijkte Heer. Lees het hoofdstuk er nog maar eens op na.

Efeze 2: 7 om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdommen van Zijn genade te tonen naar Zijn goedertierenheid over ons in Christus Jezus.

Paulus geeft hier aan dat deze rijkdommen in overeenstemming zijn met Gods goedertierenheid over ons in Christus Jezus. Zouden we het weer net zo vertalen als in Efeze.4:32 dan zouden deze rijkdommen zijn naar Zijn vriendelijkheid over ons in Christus Jezus. Je voelt wel aan dat dit een veel te zwakke weergave zou zijn.

Efeze 4:32 Weest ten opzichte van elkaar vriendelijk (goedertieren), barmhartig,

Gods goedertierenheid en Zijn barmhartigheid zijn onze enige bron. Dit is dus niet zomaar droog, theoretisch gebouwd. Nee, als bij jou een wond geslagen wordt mag die goedertierenheid van God in jouw reactie de drijfveer zijn. Dat levert een antwoord op zonder masker.

Bij Paulus oproep om nu naar elkaar toe barmhartig te zijn (Efeze.4:32) is het zelfs vrijwel onmogelijk om daar nog een draai aan te geven opdat we weer een beroep kunnen doen op onze eigen capaciteiten. We voelen allemaal wel aan dat zgn. humanitaire werken der barmhartigheid altijd onder de grens van Gods norm van barmhartigheid belanden.

Ik zal eens een plaatje geven uit het leven van David. In 2 Samuël 16:5-12 zien we een prachtig plaatje in het leven van David wat het kennen van Gods barmhartigheid in een leven kan uitwerken.

Nog maar nauwelijks in het plaatsje Bahurim gearriveerd tuimelt koning David in een heftig conflict. *"Nietsnut!, moordenaar!"*

Zierend van drift stormt Simeï op hem af. Vloekend en tierend begint hij stenen naar de koning en zijn personeel te gooien. *"Dit kan toch niet! Deze man moet ter dood veroordeeld worden,"* stelt iemand voor. Wat is hierop de reactie van koning David?

Voor we ingaan op het antwoord van David willen we eerst ontdekken hoe zijn relatie met de Heer was. Daarvoor kunnen we Psalm 32:1, 2 of Romeinen.4:7, 8 opslaan. Daar juicht hij het uit:

Gelukkig zijn zij, van wie de ongerechtigheden vergeven en van wie de zonden bedekt zijn. Gelukkig de man, bij wie de Heer de zonde totaal niet zal toerekenen.

Hoewel koning David leefde in de huishouding van de wet kende ook hij het geluk van het algemeen principe van vergeving door genade en genade alleen.

Het zal je maar overkomen dat je wordt uitgemaakt voor alles wat los en vast zit. Je wordt daar voor het oog van al het volk aan de schandpaal genageld. En dan voegen ze ook nog eens de daad bij het woord door met stenen te gaan gooien. Je kookt van binnen, maar..... Jij hebt een relatie met de Heer. Dat weet iedereen. Je houdt je dus groot.

Maar nu komt dat voorstel: *"We pakken die vent wel even aan."* Nu heb je de kans om je goede kant te laten zien, denk je. *"Nee, als hij maar oprecht erkent dat hij fout zat. Als hij zijn schuld maar belijdt, dan kan ik hem wel vergeven."* Wat vergeten we het kenmerk van de barmhartigheid van de Heer toch makkelijk hè? Wat is nu het antwoord van David?

2 Samuël 16: 11 - 12 Laat hem met rust en laat hij mij vervloeken, want Yahweh heeft het hem gezegd. Misschien zal Yahweh op mijn ellende letten en mij het goede schenken in plaats van zijn vervloeking van deze dag.

David kende dan wel niet die geweldig hoge positie waar wij onder de huishouding van het geheimenis in geplaatst zijn. Wat hij wel kende, de barmhartigheid van God, was voor hem meer dan voldoende om die ook uit te leven in genade.

17. Extra Bonussen Op Vergeving

We zijn nog niet aan het eind van de bonussen die nog extra bovenop de vergeving komen. Alles wordt uit genade geschonken.

Colosse 3:13 Verdraagt elkaar,

Feitelijk zegt Paulus: "Wat ze je ook aandoen, laat het je welgevallen." Dat gaat wel heel ver. Hier heeft Paulus het over het onderling verkeer van broeders en zusters.

Mocht je nog niet gesteigerd hebben dan zijn nu met deze opmerking wel alle remmen losgegooid. "Man, je weet niet wat ze me hebben aangedaan!"

Dat is waar. Dat weet ik niet en Paulus evenmin. Wel weet ik wat ikzelf Christus heb aangedaan en nog vaak aandoe door niet te leven vanuit Zijn leven. Ik weet ook Zijn respons daarop: Genade. Dat is mijn en jouw leven geworden. Onze bron. Daarom noemt Paulus dit kenmerk van jouw en mijn leven ook i.v.m. de eenheid van de Geest.

Efeze 4: 1 - 3 Als gevangene in de Heer, vermaan ik jullie te wandelen waardig aan de roeping, waarmee jullie geroepen zijn, met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkaar in liefde te verdragen, en je te beijveren de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede:

Paulus roept ons hier op om in overeenstemming te wandelen met de roeping waarmee we geroepen zijn. De roeping heeft alles te maken met de geweldig rijke en hoge positie die wij in de opgestane en verheerlijkte Heer nu mogen innemen.

Efeze 1: 18 Zodat jullie weten, welke hoop Zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is van Zijn erfenis bij de heiligen,

Efeze 4: 4 Eén lichaam en één Geest, zoals jullie ook geroepen zijn in de ene hoop van jullie roeping, 2 Timotheus 1: 9 Die ons gered heeft, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden van de eonen;

Laten we het daar nu als een theoretische zaak liggen? Voor de praktijk moeten we nu naar onze eigen, wat meer praktische oplossingen grijpen? Dan hebben we niets begrepen van Paulus oproep om juist te wandelen (een praktische aangelegenheid) in overeenstemming met onze roeping. Daarvoor moeten we eerst kijken naar onze bronvermelding

Efeze. 4: 2 Met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkaar in liefde te verdragen,

Elkaar verdragen stond in Colosse 3:12 in direct verband met het elkaar vergeven. Hier wordt het nog eens opnieuw met bronvermelding 'In liefde' opgenoemd. Het is de Geliefde zelf in Wie wij de positie boven al wat is hebben ingenomen, die de stuwende kracht is tot dit verdragen.

Nederigheid, zachtmoedigheid en lankmoedigheid. Laten we maar gewoon eerlijk zijn. Dit trio ligt ons aan geen kant van nature. Maar Paulus plaatst het hier in Efeze 4 ook niet binnen de context van eigen inspanningen voor de Heer. In vers 3 wordt het in een direct verband gelegd met de eenheid van de Geest en de band van de vrede.

Wie is dan die vrede, met Wie we in één band gebracht zijn? Die vrede is niemand minder dan de opgestane en verheerlijkte Heer.

Mattheus 11: 29 leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart,

We pakken deze twee eigenschappen in één keer op omdat we hier onze Heer ten voeten uit getekend vinden. Zachtmoedig en nederig, Hij is het in Zijn hele zijn.

Diegene die vermoeid en belast is roept de Heer hier op om bij Hem rust te vinden. Daarna krijgen we een prachtig plaatje van Zijn zachtmoedigheid en nederigheid.

We hoeven niet te wroeten in de vraag wat dat juk nou eigenlijk is want dat hoort feitelijk thuis binnen de praktijk van een ander huishouden. Wel heel praktisch voor ons is om te zien dat de Heer dat juk niet op hun schouders dumpst en roept: "*Vooruit met die hap!*" Nee, tezamen met Zichzelf neemt hij deze vermoeide onder Zijn juk. Hij aan de ene kant, de vermoeide aan de andere kant. Jazeker, dit is nou eens echt een goed en heel mooi ongelijk juk. Feitelijk is Hij degene die het juk draagt. Wat een nederigheid! Wat een zachtmoedigheid.

Efeze. 4: 2 Met alle nederigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, en elkaar in liefde te verdragen,

Hier in dit vers breidt Paulus het grondwoord nederigheid nog verder uit door het werkwoord 'denken' er nog eens aan toe te voegen. Helaas vinden we dat in onze vertaling niet meer terug. Dit extra werkwoord geeft wel aan dat ons doen en laten een bewuste daad van ons verstand is. Wat vraagt de Schrift ons te bedenken?

Colosse 3: 2 Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn.

De dingen die boven zijn. Het is vanuit de hoge positie die wij innemen in de opgestane en verheerlijkte Heer dat we Zijn gezindheid van nederigheid wezenlijk kunnen openbaren. De Heer vraagt geen toneelspel dat nederig lijkt. Waar Hij om vraagt is *'The Real Deal'*, Zijn gestalte in ons.

Maar we blijven doorsukkelen, hè? Hoe kan ik in vredesnaam lankmoedig zijn?

Ja Paulus, je zegt het nou wel allemaal doodleuk maar al die vrome broedertjes en zusters die zetten me toch maar regelmatig de voet dwars. Dan ben ik zachtmoedig, dan ben ik nederig, maar het gevolg is dat ik mooi gebruikt wordt en ze achter mijn rug om nog over mij kletsen ook. Nou, ik heb het ze wel even goed laten voelen dat dit zo niet langer kan. Bovendien, wat moet ik met zo'n onbegrijpelijke term: *'Lankmoedigheid'*?

Wat zijn we vaak kortaf. We hebben gelijk onze reactie klaar liggen. We zullen het ze wel even duidelijk maken. Die reactie van ons is nu ook precies het tegenovergestelde van het Bijbelse begrip *'lankmoedigheid'*. Onuitputtelijk geduld geeft deze eigenschap van een liefdevol God nog het beste weer.

Romeinen 9: 22 Als de God, die Zijn toorn wil laten zien en Zijn kracht bekend maken, de voorwerpen van de toorn, die toebereid zijn tot in verderf, met veel lankmoedigheid verdragen heeft;

Zo lezen we hier hoe God zijn vijanden vol lankmoedigheid heeft verdragen.

Er is volgens mij een startschot gelost in niemand minder dan Paulus.

1Timotheus 1:16 Hiertoe is mij (Paulus) ontferming bewezen, dat Jezus Christus in de eerste plaats in mij Zijn totale lankmoedigheid zou bewijzen tot een voorbeeld voor hen, die later op Hem zouden vertrouwen tot in het leven van de aïon.

Wij zijn degenen die later ons vertrouwen op Jezus Christus hebben gesteld. Trouwens, ik denk ook dat Israël en al de volkeren, die nog allemaal moeten komen, in dit voorbeeld gaan volgen. Wij zijn in elk geval de eerste volgenden in die rij na Paulus. Hijzelf stond in die rij op de eerste plaats. Ook in ons praktisch leven wil God dus zijn volle lankmoedigheid ten toon spreiden. Dat is alles, net als bij Paulus, dankzij onze verbinding met een opgestane en verheerlijkte Heer.

Aan het eind van dit artikel van onze studie kijken we weer even terug. Die badgast kon niets positiefs uitwerken zolang hij zag op het poepje van de zeemeeuw. Toen hij in de ogen van zijn vrouw keek zag hij liefde. Voor ons praktisch uitdelen van de vergeving is zien op de bron even noodzakelijk als voor het ontvangen van de vergeving.

Christus heeft jouw vrede klaar om van te genieten. Alles is volbracht aan het kruis. Waar zie je op? Er zijn rijkdommen van Zijn genade die Hij ons gezamenlijk overvloedig heeft bewezen door ons het geheimenis van Zijn wil te doen kennen (Ef. 1:7-9). Zie op Hem en ga gezamenlijk er van genieten.

18. Vergeving In Een Andere Huishouding

In de voorgaande studies zijn we uitgebreid ingegaan op de vergeving zoals die heel praktisch functioneert in de huishouding van genade waar wij in geplaatst zijn. Dit had direct betrekking op onze eigen plek binnen het plan van God.

Vandaar dat we in de eerste studies binnen deze serie een heerlijke tekening mochten ontdekken van de vergeving die wij onvoorwaardelijk ontvangen hebben. Daarna zagen we dat Gods genade in ons leven een houding van vergevingsgezindheid kan uitwerken. Dat praktisch doorwerken van vergeving is hier een vanzelfsprekend gevolg van.

De grote moeilijkheid is niet de waarheid van Gods Woord over vergeving. De schoen wringt hem juist in de zgn. pastorale boekjes die een compleet andere basis voor vergeving, vergevingsgezindheid en omgaan met pijn aanwijzen. Veelal schakelt men terug naar de Evangelieën, waarbij de Bergrede dan als basis voor ons directe praktische handelen neergelegd wordt. Gods weg van vergeving wordt daarvoor dan uit het gebed dat de Heer Zijn discipelen leerde gelicht en men bakt brood dat voor eerlijke lezers niet meer te verteren valt.

Ten overvloede geef ik nog eens aan dat ik niet de pretentie heb een pastoraal boekje te schrijven. Het enige doel van dit geschrift is een Bijbelse basis neer te leggen voor het pastoraal omgaan met vergeving. Dat houdt ook in dat bepaalde denkbeelden soms moeten worden afgebroken. Dat is de impopulaire taak waar ik momenteel helaas voor sta. Laten we eerst nog eens de tekstplaatsen bekijken.

Mattheus 6:12 - 15 Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren;.... Want als jullie de mensen hun overtredingen vergeven, da zal je hemelse Vader ook jou vergeven; maar als je de mensen niet vergeeft, dan zal ook je Vader jouw overtredingen niet vergeven.

Mattheus 18:35 Zo zal ook mijn hemelse Vader aan jullie doen, als je niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft.

Markus 11:25 - 26 Als je staat te bidden, vergeeft wat je tegen iemand mocht hebben, opdat ook je Vader in de hemelen jouw overtredingen vergeeft. Maar als je niet vergeeft, zal ook je Vader, die in de hemelen is, jouw overtredingen niet vergeven.

Lukas 11:4 Vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf vergeven een ieder, die ons iets schuldig is; en leid ons niet in verzoeking.

In veel gevallen worden bovengenoemde tekstplaatsen alleen gegeven als tekstverwijzing tussen haakjes, bv. (Matth. 6: 12), gecombineerd samen met de uitgesproken genadeteksten als Efeze 1: 7 of Colosse 1: 14. Bij een oppervlakkige lezer, voor wie al die verschillen niet zoveel uitmaakt, wordt dan nog weinig schade toegebracht. Er komen echter steeds meer evangelische boekjes in de handel die het voorwaardelijke van bovenstaande teksten benadrukken en als basis neerleggen voor onze christelijke praktijk. Hiermee wordt een ondraaglijke last op schouders gelegd die toch al dreigden te bezwijken.

Laten we eens wat nader duiken in het "Onze Vader".

Mag ik eerlijk bekennen dat het met heel veel moeite is dat ik dit onderwerp ter hand neem? Nog niet eens om de pastorale boekjes, maar om het "Onze Vader" op zich. Je hoort het overal bidden, op begrafenissen, bij allerlei menselijke plechtigheden, op huwelijksvoltrekkingen, en ook op gewone zakelijke vergaderingen. Het is een steeds maar repeterend vormgebed geworden en als zodanig heeft het zo'n geaccepteerde plek gekregen binnen de Christenheid dat het haast oneerbiedig lijkt om dit gebed weer op zijn rechtmatige plaats terug te zetten.

Ik geloof echter dat we het de Heer Die het Zijn discipelen geleerd heeft verschuldigd zijn om dit volmaakte gebed op de plaats te laten staan waar het hoort. Als we het daar weghalen en daar plaatsen waar het nooit bedoeld was, dan veroorzaken we alleen maar gigantische pijn. Dat is wat momenteel juist gaande is in sommige zgn. pastorale boekjes.

Met het "Onze Vader" komen we ook niet om de Bergrede heen.

Het "Onze Vader" kunnen we niet zomaar los, uit het verband gelicht, lezen. Dit gebed vormt een onderdeel van de hele Bergrede waarin de Heer tegen Zijn discipelen zei:

"Volmaakt gelukkig ben jij die vervolgd wordt vanwege de gerechtigheid" (Matth. 5: 10),

"Volmaakt gelukkig ben je als men je smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van je spreekt puur om Mij" (Matth. 5: 11).

Dit gebed (Het "Onze Vader") plaatst ons dus aan de ene kant op profetische bodem. We komen terecht in een toekomstige tijd waarin de discipelen van de Heer een verschrikkelijke verdrukking zullen ondervinden. Het joodse overblijfsel zal vervolgd worden onder de vreselijke regering van het Beest en de macht van Satan (Openb. 13). Dan zullen ze bidden tot hun Vader in de hemel. Deze profetische grond is heel iets anders dan de huishouding van genade waar jij en ik in functioneren.

Het "Onze Vader" ligt aan de andere kant ook in het verlengde van wat al bekend was in het Oude Testament. De Heer gaf het "Onze Vader" in antwoord op het verzoek van Zijn discipelen om hen te leren bidden.

Lukas 11: 1 Terwijl Hij (Christus Jezus) ergens in gebed was, gebeurde het dat één van Zijn discipelen, toen Hij ophield, tegen Hem zei: Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft.

Dit gebed had dus zijn nadrukkelijke invloed op de hele periode van het Nieuwe Verbond, tot aan het eind van Handelingen en zal het ook weer hebben wanneer God de aardse profetische lijn van Zijn plan met Israël weer oppikt.

Bij ons onderzoek willen we beide kanten van het "Onze Vader" onder de loep nemen. We beginnen met een kijkje te nemen bij de discipelen gedurende de Evangeliën en de Handelingenperiode. Zo komen we langzamerhand terecht in de profetische toekomst. Het is belangrijk om er nog eens op te wijzen dat dit gebed uitgesproken wordt door discipelen, door het gelovig overblijfsel. Het is dus geen gebed van ongelovigen. Was het hele volk in die tijd tot berouw en bekering gekomen, dan had toen het profetisch programma zich ook voortgezet (Hand. 3: 17 - 26). Nu is daar het geheimenis tussen geplaatst en daarmee is die tijd dus uitgesteld.

In de volgende studie zal ik uitgebreid ingaan op de historische kant.

19. Gezag Tot Vergeving Bij Israël

In de vorige studie in deze serie over vergeving zagen we dat er behoorlijke verwarring kan ontstaan als we de voorwaardelijke vergeving, die kenmerkend is voor de verkondiging van het Nieuwe Verbond, vermengen met de onvoorwaardelijke vergeving waar wij deel aan hebben.

We zagen reeds dat er twee kanten aan het 'Onze Vader' in de Bergrede zaten. De historische en profetische kant. We beginnen in deze studie met de historische kant.

Lukas 11: 1 Het gebeurde toen Hij (Christus Jezus) ergens in gebed was, dat één van Zijn discipelen, toen Hij ophield, tegen Hem zei: Heer, leer ons bidden, zoals ook Johannes zijn discipelen geleerd heeft.

De discipelen hadden een beetje verlekkerd gekeken naar de volgelingen van Johannes de dooper. Die had zijn leerlingen tenminste een gebed geleerd zoals andere Rabbi's dat ook deden. Eén ding hadden die gebeden gemeenschappelijk. Dat was de adressering. Dat was "onze Vader, die in de hemelen is".

We gaan nu eerst eens onze intieme relatie met Vader God vergelijken met de relatie van Israël met Vader God.

Efeze 2: 18 Door Hem (Christus Jezus) hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader.

Dit, wat hier staat, is behoorlijk stevig intiem. Dat is nou onze intieme relatie met de Vader in Christus. Om nu te laten zien dat de aanspreektitel "Onze Vader" hier niet op wijst, maar typisch joods is citeer ik hieronder enkele passages uit gebeden van deze joodse Rabbi's.

1/ Uit het gebed "Sotah" Hoofdstuk 9: 15 "Op Wie is het dat we leunen mogen? Op onze Vader die in de hemel is."

2/ Uit het gebed "ioma" Hoofdstuk 8 "Jullie zijn gezegend, o Israël. Wat is jullie voorrecht? Jullie Vader die in de hemel is."

In dit typisch joodse gebed dat door de Heer als onderwijs aan Zijn discipelen gegeven is komen we dan het ons bekende verzoek om die schijnbaar voorwaardelijke vergeving tegen.

Mattheus 6:12 Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren;

Let wel, het waren de gelovige discipelen, die dit onderwijs kregen. Het waren dus niet de ongelovigen, die dit aangeleerd kregen om gered te worden. Het waren gelovigen en daarmee ook mensen die aan de overwinningskant stonden. Gelovig Israël zal straks dit gebed bidden. Maar wat is dat een verschil! Wij als leden van het lichaam van Christus leven vanuit vergeving. Wij leven vanuit de overwinning.

Om nu eerst wat meer zicht te krijgen op de geestelijke gesteldheid van het volk Israël in de tijd van de Evangelien en de Handelingen is het goed om de gelijkenis van het Koninkrijk der hemelen te bekijken die direct op deze vergeving ingaat. Om te laten zien dat deze gelijkenis een directe relatie heeft met het onderwerp "vergeving" citeer ik ook nog even het vers dat voorafgaat aan die gelijkenis:

Mattheus 18: 21-35 Petrus kwam bij Hem en zei: Heer, hoe dikwijls zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zevenmaal? Jezus zei tegen hem: Ik zeg je, niet tot zevenmaal, maar tot zeventig maal zevenmaal.

DAAROM is het koninkrijk der hemelen gelijk geworden aan een koning die met zijn slaven afrekening wilde houden. En toen hij begon te rekenen, werd er één tot hem gebracht die tienduizend talenten schuldig was. Maar toen hij niet had om te betalen, beval zijn heer dat men hem zou verkopen met zijn vrouw en kinderen en alles wat hij had, en dat er betaald zou worden. De slaaf nu viel neer en huldigde hem en zei: Heer, heb geduld met mij en ik zal u alles betalen. En de heer van die slaaf, met ontferming bewogen, liet hem vrij en schold hem de schuld kwijt. Maar toen die slaaf wegging, vond hij één van zijn medeslaven, die hem honderd denaren schuldig was; en hij greep hem bij de keel en zei:

Betaal, wat je me schuldig bent. Zijn medeslaaf viel toen neer aan zijn voeten en bad hem, en zei: Heb geduld met mij en ik zal je betalen. Maar hij wilde niet, maar ging weg en wierp hem in de gevangenis, totdat hij de schuld zou betaald hebben. Toen nu zijn medeslaven zagen wat er gebeurd was, werden zij zeer bedroefd; en zij gingen en maakten hun heer bekend met alles wat er gebeurd was. Toen riep zijn heer hem en zei tegen hem: Boze slaaf, die hele schuld heb ik je kwijtgescholden, omdat je mij dat gebeden hebt; had jij je ook niet moeten ontfermen over jouw medeslaaf, zoals ook ik mij over jou ontfermd heb? En zijn heer werd toornig en leverde hem over aan de folteraars, totdat hij alles zou betaald hebben wat hij hem schuldig was. Zó zal ook mijn hemelse Vader met jou doen, als je niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft.

De Heer sprak deze gelijkenis uit als een direct antwoord op de vraag van Petrus in vers 21: "Heer, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven?" Het simpele woordje "Daarom", waar vers 22 mee begint is geeft dit helder aan.

Om het zware gewicht van verantwoordelijkheid dat Petrus voelde bij het stellen van deze vraag een beetje te kunnen invoelen is het belangrijk om deze vraag ook in verband te zien met wat er aan vooraf was gegaan.

Deze Petrus had nog maar heel kort geleden een zeer belangrijke positie gekregen binnen dat Koninkrijk der hemelen.

Mattheus 16: 19 Ik zal jou de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat jij op aarde binden zal, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat jij op aarde ontbinden zal, zal ontbonden zijn in de hemelen.

Daar gaf de Heer hem de sleutels voor dat Koninkrijk en welk gezag kreeg hij daarmee in handen? "Wat jij op aarde binden zal", zei de Heer er achter aan, "dat zal gebonden zijn in de hemelen en wat jij op aarde ontbinden zal, dat zal ontbonden zijn in de hemelen."

Dat was een hele verantwoording die in één klap op de schouders van Petrus gelegd werd. Maar let wel op want deze hoge verantwoording in het Koninkrijk komt daarna op de hele Nieuw Verbonds Gemeente te rusten.

Mattheus 18: 18 Voorwaar, Ik zeg jullie, alles wat jullie op aarde binden, zal gebonden zijn in de hemel, en alles wat jullie op aarde ontbinden, zal ontbonden zijn in de hemel.

Hier wordt deze verantwoordelijkheid van binden en ontbinden verdeeld over alle schouders van de Nieuwe Verbonds Gemeente uit het volk Israël. Welke verantwoordelijkheid moeten we ons hier nu bij voorstellen? Dit wordt een heel stuk simpeler als we Joh. 20: 23 er bij lezen, waar dezelfde verantwoordelijkheid net even iets anders wordt geformuleerd:

"Wie jullie hun zonden kwijtschelden, die zijn ze kwijtgescholden; wie jullie ze toerekenen, die zijn ze toegerekend."

We weten inmiddels uit de vorige studies in deze serie dat dit "Kwijtschelden" een vertaling is van wat op andere plaatsen "vergeven" wordt genoemd en de letterlijke betekenis heeft van "losmaken". Welke omvang krijgt uiteindelijk deze opdracht?

Exodus 19: 6 Jullie zullen een koninkrijk van priesters voor Mij zijn en een heilig volk.

1 Petrus 2: 9 Jullie zijn een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk dat Gods eigendom is,

Openbaring 1: 6 Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader gemaakt.

Openbaring 5: 10 U heeft hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde.

Gods plannen met Israël zijn dat het simpel een koninkrijk van priesters wordt. Reken maar dat dit niet bij plannen blijft. Bij Petrus werd de start gemaakt van dit priesterschap. De verantwoording van vergeving werd in zijn handen gelegd. Maar het was voor het hele volk bedoeld.

Met deze verantwoording op zijn schouders is het heel vanzelfsprekend dat Petrus tot de vraag komt: "Heer, hoeveel maal zal mijn broeder tegen mij zondigen en moet ik hem vergeven?" (Mattheus. 18: 21).

Het duidelijke antwoord van de Heer in vers 22 is: "*Tot zeventig zevens*". We hebben hier in studie 6 van deze serie al over doorgedacht.

We denken na over Israël. Dit volk is in Gods plannen bedoeld als een Koninkrijk van Priesters. Aan Petrus wordt, als vertegenwoordiger van dit volk onder het Nieuwe Verbond, de verantwoordelijkheid van deze dienst in handen gelegd. Welke maatstaf is er aan deze dienst van vergeving? Zeventig zevens oftewel zeventig maal zevenmaal. Tegenover Zijn eigen volk hield de Heer ook geen andere maatstaf aan.

In de volgende studie zullen we opnieuw nog eens uitgebreid ingaan op die zeventig zevens en wat dat te maken heeft met het volk Israël.

20. De Gelijkenis Van Vergeving In Het Koninkrijk

Het was Gods plan voor het hele volk Israël om een koninklijk priesterdom te zijn. De verantwoording werd eerst bij Petrus gelegd. Daarna breidde het zich uit tot de hele Nieuwe Verbonds Gemeente om zo het hele volk Israël te winnen voor dit priesterdom.

Petrus beseftte dat het gezag dat in eerste instantie in zijn handen gelegd was te maken had met het losmaken (vergeven) van de heidenvolkeren. Daarom informeerde hij ernaar hoe vaak die vergeving aangeboden moest worden. Toen kwam de Heer met het merkwaardige aantal van zeventig zevens. De lankmoedigheid van God in deze zeventig zevens heeft alles met het volk Israël te maken. Dit losmaken tot zeventig zevens aan toe wijst op die grote lankmoedigheid van de Heer. Dat gaan we nu ontdekken.

We verplaatsen ons een behoorlijk eind in de tijd naar het ogenblik dat de profeet Daniël onder de heerschappij van de Meden en de Perzen weer eens voor het open raam op zijn aangezicht ligt. Hij strijdt daar in het gebed voor de vergeving van zijn volk Israël.

Daniël 9: 19 Yahweh hoor! Yahweh, vergeef! Yahweh, merk op! Treed handelend op; toef niet ter wille van uzelf, mijn God, want uw naam is uitgeroepen over uw stad en over uw volk.

In antwoord op dat gebed ("VERGEEF"!) wordt de engel Gabriël er op uit gestuurd om aan Daniël Gods weg met dat volk bekend te maken. Wat was nu het antwoord dat de engel Gabriël voor Daniël meekreeg op zijn gebed voor vergeving van het volk?

Daniël 9: 24 Zeventig weken zijn bepaald over uw volk en uw heilige stad,

Is er een gaver plaatje van het geduld en de verdraagzaamheid van de Heer t.o.v. Zijn rebellerend volk? Als Israël, als aangesteld Priesterdom van God, de heidenvolkeren losmaking (vergeving) mag aanbieden zal opnieuw deze verdraagzame Heer de maatstaf zijn. Zeventig maal zevenmaal (Mattheus. 18: 22), oftewel: het geduld van de Heer zelf. Deze Priesters kunnen dan zeggen: "*want ook wijzelf vergeven een ieder, die ons iets schuldig is*" (Lukas 11:4).

Heeft Israël (terugkijkend naar haar geschiedenis) haar taak nu perfect opgepakt? Helaas, op alle fronten heeft het volk gefaald. Ze vergaven niet en ontvingen dus geen vergeving. Toen Paulus, nog onder het Nieuwe Verbond, zijn taak oppakte en hij wel de heidenen de weg tot redding voorhield, hebben zij hem zelfs verhinderd om te spreken.

1 Thessalonica 2: 16 Omdat zij ons verhinderen tot de heidenen te spreken tot hun redding, waardoor zij te allen tijde de maat van hun zonden vol maken.

Paulus zegt dat ze daardoor de maat van hun zonden vol hebben gemaakt. Op dat moment heeft Israël daarmee hun eigen losmaking verspeeld en is daar nu een 2.000 jaar lange totaal andere lijn, die tot dan toe verborgen was, tussen geschoven: Gods lijn van de verborgenheid, het lichaam van Christus, waarvan Christus het Hoofd is.

Mattheus. 6: 12 Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren;
Lukas. 11: 4 Vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf vergeven een ieder, die ons iets schuldig is;

In plaats van te rebelleren had Israël dus uit Gods geduld en verdraagzaamheid mogen putten. Nu ze dat niet deden hadden ze voor dat moment hun eigen losmaking als volk verspeeld. De tijd van toorn begon. Uiteindelijk wijst Paulus op de toorn van God die over hen gekomen is.

1 Thessalonica 2: 16 daar zij ons verhinderen tot de heidenen te spreken tot hun behoud, waardoor zij te allen tijde de maat van hun zonden vol maken. De toorn is over hen gekomen tot de voltooiing.

Daarbij geeft Paulus ook de tijdsduur van die toorn aan: "*Tot de voltooiing.*" De Heer zelf geeft in Mattheus 22: 7 het begin hiervan aan: "*De Koning werd toornig en Hij zond Zijn legers uit en verdelgde*

de moordenaars en stak hun stad in brand." Dit vond plaats aan het eind van Handelingen in het jaar 70 toen Jeruzalem tot de grond toe afbrandde.

Was daarna Gods grote plan over, voorbij? Nee, Er was in God zelf nog een heel groot geheim verborgen.

Efeze 3: 2 Jullie hebben immers gehoord van de huishouding van Gods genade mij met het oog op jullie gegeven:

Dat geheim was de Gemeente, het Lichaam van Christus, waar jij en ik deel van uitmaken. Daar is het dat we de verlossing bezitten, namelijk de vergeving van de overtredingen (Efeze. 1: 7). De heerlijke basis waar we in de vorige 2 afleveringen over nadachten. Zo belangrijk en praktisch is nou het onderscheiden van de dingen die verschillen.

Filippi 1: 9 - 10 Dit bid ik, dat jullie liefde steeds meer overvloedig mag zijn in helder inzicht en alle fijngevoeligheid, om te onderscheiden, de dingen die verschillen.

Over de gemeente, het lichaam van Christus kon voor de openbaring in Efeze en Colosse onmogelijk iets bekend zijn, maar Israëls falen was weldegelijk al bekend.

Mattheus 18: 22 Jezus zei tegen hem: Ik zeg je, niet tot zevenmaal, maar tot zeventig zevens.

Nou had de Heer in Zijn prachtig antwoord aan Petrus zo mooi de priesterlijke dienst van het volk Israël weergegeven: "Zeventig zevens". Wist de Heer nou niet dat Zijn volk zou falen? Jazeker wel. Anders had Hij dit onderwerp bij vers 22 wel tot een eind gebracht. Nee, Hij gaat door met het woordje "daarom" (vers 23) juist om deze weg van falen te tekenen.

Dus de Heer maakt het falen van deze dienst van vergeving bekend in een gelijkenis.

Mattheus 18: 23 - 24 Daarom is het Koninkrijk der hemelen te vergelijken met een koning, die afrekening wilde houden met zijn slaven. Toen hij begon te rekenen, werd er één voor hem geleid, die tienduizend talenten schuldig was.

Tienduizend talenten was deze slaaf zijn meester schuldig. Omgerekend naar onze tijd durf ik niet eens te zeggen hoeveel miljard Euro dat zou moeten zijn. Maar ach, een miljardje meer of minder maakt feitelijk ook niks meer uit. Al zou hij zelf met zijn vrouw en kinderen er nog zoveel bijbaantjes bij nemen. Terugbetalen in één leven is uitgesloten.

Mattheus 18: 25 - 26 Omdat hij niet in staat was om te betalen, beval zijn heer hem te verkopen, met zijn vrouw en kinderen en alles wat hij bezat, opdat er betaald kon worden. De slaaf wierp zich neer als smekeling en zei: Heb geduld met mij en ik zal u alles betalen.

Israël had schuld op schuld gestapeld. Ze hadden de afgoden gediend, de wet gebroken en uiteindelijk hebben ze hun eigen Messias, de Zoon van God gedood. Deze schuld zelf vereffenen? Uitgesloten! De meester beseft maar al te zeer de onmogelijke situatie van deze arme slaaf.

Mattheus 18: 27 De heer van die slaaf kreeg medelijden met hem en hij liet hem vrij en schold hem de schuld kwijt.

Hij krijgt medelijden. Alle schuld wordt de arme slaaf kwijt gescholden en de slaaf krijgt zijn vrijheid. Op het kruis riep de Heer: "Vader, vergeef het hun want ze weten niet wat ze doen." (Lukas. 23: 34).

God had zich toch aan Zijn volk Israël verbonden met een belofte? Die belofte was nog altijd voor Israël. Op de Pinksterdag was de prediking van Petrus dan ook uitsluitend tot hen. Voor hen was de belofte.

Handelingen 2: 39 Voor jullie is de belofte en voor jullie kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Heer, onze God, ertoe roepen zal.

Ook Petrus beseftte dat zij uit onkunde hadden gehandeld.

Handelingen 3: 17 Broeders, ik weet, dat jullie uit onkunde hebben gehandeld,

Nog steeds bleef de priesterlijke dienst van dit volk staan, want in hun geslacht zouden alle stammen der aarde gezegend worden.

Handelingen 3: 25 Jullie zijn de zonen van de profeten en van het verbond, dat God met jullie vaders gemaakt heeft, toen Hij tegen Abraham zei: In jouw nageslacht zullen alle stammen der aarde gezegend worden.

Maar laten we de gelijkenis weer verder oppikken. Wat gebeurt er namelijk? Deze vrije slaaf, die vergeving ontvangen had (die dus losgemaakt was van zijn schuld), komt een andere slaaf tegen die hem nog 100 schellingen schuldig is.

Mattheus 18: 28 - 30 Toen die slaaf wegging, trof hij één van Zijn medeslaven aan, die hem honderd schellingen schuldig was, en hij greep hem bij de keel en zei: Betaal wat je me schuldig bent. De medeslaaf nu wierp zich voor hem neer en smeekte hem dringend: Heb geduld met mij en ik zal u betalen. Maar dat wilde hij niet, maar ging heen en zette hem gevangen, totdat hij het verschuldigde zou betaald hebben. Dat zal, pak weg, een paar honderd Euro geweest zijn.

Hij vliegt die medeslaaf naar de keel en zonder enig gevoel van medelijden wordt die beste man in de gevangenis gegooid. "Zeventig zevens". Je zou toch verwachten dat Israël die zoveel geduld en verdraagzaamheid van de Heer had ondervonden zelf nu ook die genade openbaarde. Maar ze verhinderden Paulus zelfs het woord van redding tot de heidenen te spreken.

1 Thessalonica 2: 16 Ze verhinderen ons tot de heidenen te spreken tot hun redding, waardoor zij te allen tijde de maat van hun zonden vol maken.

Ze grepen zelfs de dienstknechten van de Heer, mishandelden en doden ze.

Mattheus 22: 6 De overigen grepen zijn slaven, en zij mishandelden en doodden hen.

Nee, de straf bleef niet uit. Zijn meester werd boos en gaf hem over aan de folteraars. Daar zou hij blijven totdat de betaling compleet was.

Mattheus 18: 34 En zijn meester werd toornig en gaf hem in handen van de folteraars, totdat hij hem al het verschuldigde zou betaald hebben.

Hier komt dan ook de waarschuwing die we al eerder bekeken hadden:

Mattheus 18: 35 Zo zal ook Mijn hemelse Vader aan jullie doen, als jullie niet, een ieder zijn broeder, van harte vergeeft.

Wat is de consequentie van de les uit deze gelijkenis? Daar gaan we in de volgende studie op in.

21. Gods Profetisch Plan In Het Onze Vader

De gelijkenis van de zeventig zevens tekent ons het hele verloop van de prediking van het Koninkrijk onder het volk Israël. In dat licht staat ook de Bergrede met daarin het 'Onze Vader'.

Heel verhelderend is het als we het hele verband zien. De Bergrede is één geheel. Daarom verbinden we het Onze Vader aan het volgende Bijbelgedeelte:

Mattheus 5: 25 & 26 Wees vriendelijk met je tegenpartij, tijdig, terwijl je nog met hem onderweg bent, opdat je tegenpartij jou niet aan de rechter overlevert en de rechter aan zijn dienaar en jij dus in de gevangenis wordt geworpen. Voorwaar, Ik zeg je: Jij zal daar zeker niet uitkomen, voordat je de laatste penning hebt betaald.

Hier geeft de Heer al van tevoren een korte schets van de geschiedenis van Israël. Ondanks vergeving, dus ondanks losmaking, bleef Israël vijandig tegenover de Heer. In onze gelijkenis (Mattheus 18: 28 & 29) wilden ze zelfs niet dat de heidenen het woord van vergeving zouden horen. Feitelijk beschouwden ze de Heer zelf als de grote Tegenstander. Ze wilden gewoon niet met Hem tot overeenstemming komen. Het gevolg is dat ze nationaal in gevangenschap zijn geraakt, totdat de laatste penning betaald is. De Heer zal Zijn hele werk (de oordelen) op de berg Sion en in Jeruzalem voleindigen.

Jesaja 10: 12 Het zal gebeuren, Als Yahweh Zijn hele werk op de berg Sion en in Jeruzalem voleindigd heeft,

Dan pas worden ook de woorden van Jesaja 40: 2 werkelijkheid: " *Spreekt tot het hart van Jeruzalem, roept het toe, dat zijn lijdens-tijd volbracht is, dat zijn ongerechtigheid geboet is, dat het uit de hand van Yahweh dubbel ontvangen heeft voor al zijn zonden.*"

Israël is onder de volken in verstrooiing totdat God de draad met dit volk weer oppakt.

Je zou die verstrooiing van het volk in zekere zin een gevangenschap kunnen noemen. In die tussentijd is er nog een andere gevangenschap die van groot belang is. Paulus zat in de gevangenis in Rome. Hij schrijft dat hij dat onderging ten behoeve van het lichaam van Christus, dat is de Gemeente.

Colosse 1: 24 Ik verblijd me over wat ik voor jullie lijd, en vul in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de gemeente.

Heerlijk om nu, in die tussentijd, leden te mogen zijn van die Gemeente waarvan Christus zelf het Hoofd is.

Efeze 1: 22 Hij heeft alles onder Zijn voeten gesteld en Hem [Christus] als hoofd boven al wat is, gegeven aan de gemeente,

In Hem bezitten wij de verlossing, de vergeving van de zonden.

Colosse 1: 14 In wie [Christus] wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.

Hier is niets voorwaardelijks, niets is beperkt. Wij functioneren binnen de huishouding van de genade van God (Efeze 3: 2). Wat een rust!

Dat was de onderbreking in het profetisch plan van God. Nu pakken we het profetisch aspect zelf weer op. God gaat door met Zijn plannen met Israël. We nemen een kijkje in de tijd dat het geheimenis, het Lichaam van Christus, vol zal zijn en God de draad van het profetisch programma weer oppikt. De naam en het getal van het Beest heerst dan over alles.

Openbaring 13: 7 Hem [de antichrist] werd gegeven om tegen de heiligen oorlog te voeren en hen te overwinnen; en hem werd macht gegeven over elke stam en natie en taal en volk.

Maar de gelovige overwinnaars in die tijd uit het volk Israël zien uit naar een andere heerschappij. Ze roepen in Mattheus 6: 9 'Uw Naam wordt geheiligd.' Ze kijken uit naar het moment dat de naam Yahweh weer een aparte plek zal krijgen. Zij verlangen naar de tijd dat zelfs op de bellen van de paarden geschreven zal staan: 'De heiligheid van Yahweh' (Zacharia 14: 20).

Mattheus 6: 9 Uw Koninkrijk komt.

Zij zullen dit uitroepen. De Satan heeft de Antichrist de heerschappij in handen gegeven. Zijn rijk heeft zich uitgebreid over de hele wereld (Mattheus 24: 9 - 26. Lees het na in de Bijbel en controleer het.).

Zoals je merkt zijn we hier opnieuw op een totaal andere basis voor de praktijk van alledag terecht gekomen. Dit is van essentieel belang om in te zien als je werkelijk elk woord in de Schrift zijn absolute waarde wilt laten behouden en toch niet in de knoop wilt komen met schijnbare tegenstrijdige uitspraken in de Schrift. Hoe jij aan mensen de schuld vergeeft is dan weer het voorbeeld voor God hoe Hij jou de schuld zal vergeven.

Mattheus 6: 12 Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren;

God zal dus geen vergeving schenken als je andere mensen niet vergeeft.

Mattheus 6: 14 Want als je de mensen hun overtredingen vergeeft, zal je hemelse Vader jou ook vergeven;

God vindt dus in die daden een goede aanleiding om de zonden te vergeven.

Lukas 11: 4 Vergeef ons onze zonden, want ook wijzelf vergeven een ieder, die ons iets schuldig is;

Deze uitspraken zijn niet te verenigen met uitspraken die direct aan ons gericht zijn.

Efeze 1: 7 In Hem (Christus) hebben wij de verlossing door zijn bloed, de vergeving van de overtredingen, naar de rijkdom van Zijn genade,

Colosse 1: 14 In wie (Christus) wij de verlossing hebben, de vergeving der zonden.

De gelovige overwinnaars die straks onder de heerschappij van de Antichrist dit gebed zullen uitspreken gaan een heel eigen weg met hun Verbondsgod Yahweh.

Om daar meer zicht op te krijgen duiken we in de volgende en laatste studie in deze serie nog wat dieper in het profetisch aspect van het "Onze Vader".

22. Grondslag Van Vergeving In Het 'Onze Vader'

In mijn vorige studie in deze serie zagen we al iets van de verschillen die er zijn tussen de huishouding van Gods genade waar wij toe behoren en het profetische plan van God met Zijn verbondsvolk Israël. We ontdekten dat het gebed *'het Onze Vader'* thuishoort binnen dat profetisch kader. In dit artikel zullen we dat verder uitdiepen.

Ken je de bede: *"Geef ons heden ons dagelijks brood"*? Hier raken we aan een basisbehoefte van elk mens: voedsel. We zouden zo aan dit aspect van het "Onze Vader" voorbij lopen met de gedachte: *'Zie je wel, voor ons.'* Dat terwijl juist dit deel van het gebed zo kenmerkend profetisch is! Laten we eens wat dieper in de tekst zelf duiken. Is dat nou echt nodig? Moeten we op elk klein woordje in gaan? We hebben toch gewoon allemaal elke dag eten nodig? Ja, het was dus voldoende geweest als er simpel gestaan had *"Geef ons vandaag ons brood."* Inderdaad. Iedereen in Nederland en overal in de wereld heeft ook vandaag weer voedsel nodig. Maar de Heer voegt er een woord aan toe dat alleen in dit gebed gebruikt wordt en verder niet meer voorkomt in het Nieuwe Testament. Op zich al een reden om verder te graven.

Dat ene extra woordje, dat hier zo vreemd geplaatst lijkt is het woordje *"Dagelijks"*.

Mattheus 6: 11 Geef ons heden ons dagelijks brood;

Er is een redelijke voorraad *'dagelijks'* of *'elke dag'* in Het Nieuwe Testament. Er worden in het Grieks zo al zes verschillende woorden gegeven die met *'dagelijks'* vertaald worden. No problem dus. Maar de Heer gebruikt geen één van die zes woorden. Toch wel eigenaardig hè? Het woord dat de Heer hier gebruikt voor *'dagelijks'* is het Griekse woord *'epiousios'*. Moeten we nu aannemen dat de Heer uit mogelijke woorden zomaar een willekeurige greep gedaan heeft? *'Ach ja, deze is ook wel aardig: Epiousios'*. Dan gaan we wel voorbij aan het feit dat elk Schriftwoord door God is ingegeven en dus nuttig voor ons onderwijs (2 Timotheus. 3:16).

Wat staat er letterlijk: *"Het brood dat over ons komt"*.

Het Griekse woord hier is samengesteld uit *'epi'*, dat *'op'* of *'over'* betekent en *'ousios'* dat een deelwoord is van het werkwoord *'eimi'* dat *'komen'* betekent. Hetgeen wat in dit gebed dus gevraagd wordt is: *"Geef ons vandaag het brood dat op ons neerkomt."* Als je nou je Bijbelse geschiedenis goed kent gaat er nu een lichtje branden. Er bestaat geen jood die de uitdrukking *'brood dat op ons neerdaalt'* hoort en die niet ogenblikkelijk terugdenkt aan het manna in de woestijn. Was dit nu een gebed geweest voor onze tijd, welke reden moet de Heer dan hebben gehad om zo'n buitengewoon woord te gebruiken? Is er enige noodzaak dat er nu uit de hemel brood op onze wegen zou moeten regenen?

Straks zal Israël opnieuw de vlucht nemen zoals ze dat eens voor Farao deed.

Openbaring 12: 13 - 14 Toen de draak zag, dat hij op de aarde was geworpen, vervolgde hij de vrouw, die het mannelijke kind geboort had. En aan de vrouw werden de twee vleugels van de grote arend gegeven om naar de woestijn te vliegen, naar haar plaats, waar zij onderhouden wordt buiten het gezicht van de slang, een tijd en tijden en een halve tijd.

Dan zullen ze opnieuw in de woestijn verkeren. Dan zal ook dit deel van het "Onze Vader" geen enkel probleem opleveren. Hier wordt opnieuw de tijd en plaats aangegeven waar de Heer Zijn discipelen dit gebed voor gegeven heeft.

Dan wordt de vraag ook concreet om ons niet in dat uur van verzoeking te leiden.

Mattheus 6: 13 En leid ons niet in verzoeking,

Wat we dus voortdurend tegenkomen zowel in het "Onze Vader" als in de hele Bergrede is de weg die God gaat met de overwinnaars uit Zijn aardse volk Israël voordat Hij begint aan Zijn 1000 jarige heerschappij.

Om die weg nog helderder voor de aandacht te krijgen springen we gelijk door naar het verzoek dat deze overwinnaars tot God uitspreken: "*Leid ons niet in verzoeking*" (Mattheus 6: 13).

Wat zegt de Heer zelf tegen Zijn overwinnaars in Openbaring 3: 10? Ik zet hier gelijk de letterlijke vertaling neer zodat we daar niet over hoeven te debatteren:

"Omdat jullie het woord van Mijn volharding bewaard hebben, zal Ik jullie bewaren vanuit de ure der verzoeking die over de hele wereld komen zal om te verzoeken hen die op de aarde wonen."

Er komt dus een verzoeking over de hele wereld. Gewoon deze tekst nemen zoals die hier staat geeft de garantie: Deze verzoeking komt beslist over de hele wereld. Het Woord staat daar garant voor. Een heldere en duidelijke beschrijving van die tijd volgt hier.

Sefanja 1: 14 - 18 Nabij is de grote dag van Yahweh, nabij en hij nadert haastig. Hoort, de dag van Yahweh; bitter schreeuwt dan de held. Die dag is een dag van verbolgenheid, een dag van benauwdheid en van angst, een dag van vernieling en van vernietiging, een dag van duisternis en van donkerheid, een dag van wolken en van dikke duisternis, een dag van bazuingeschal en van krijgsgeschreeuw tegen de versterkte steden en tegen de hoge hoektorens. Dan zal Ik de mensen benauwen, zodat zij gaan als blinden, want zij hebben tegen Yahweh gezondigd, en hun bloed zal worden uitgestort als stof en hun ingewand als drek. Noch hun zilver, noch hun goud zal hen kunnen redden op de dag van de verbolgenheid van Yahweh. Door het vuur van zijn naijver zal de ganse aarde verteerd worden, want vernietiging, ja, een verschrikkelijk einde zal Hij alle inwoners der aarde bereiden.

Een verschrikkelijke tijd wacht de aarde. Maar de Heer roept Zijn overwinnaars op om te bidden dat God hen in staat stelt om te ontkomen aan dat alles.

Lukas 21: 36 Waakt te allen tijde, biddende, dat jullie in staat mogen zijn om te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen.

Wat zullen ze dus bidden? "*Leid ons niet in verzoeking*".

Het uur van de verzoeking zit hem daarin dat ze simpelweg niet kunnen kopen of verkopen zonder het merkteken van het beest.

Openbaring 13: 17 en dat niemand kan kopen of verkopen, dan wie het merkteken, de naam van het beest, of het getal van zijn naam heeft.

De verzoeking uit zich in de vervolging.

Openbaring 12: 13 Toen de draak zag, dat hij op de aarde was geworpen, vervolgde hij de vrouw, die het mannelijke kind geboord had.

Er wordt gedood en vermoord vanwege hun getuigenis.

Openbaring 16: 6 Omdat zij het bloed van de heiligen en van de profeten vergoten hebben, hebt U hen ook bloed te drinken gegeven; zij hebben het verdiend!

Dat is wat er in hun gedachte leeft als ze bidden: "*Leid ons niet in verzoeking*".

En? Wordt dat gebed beantwoord? De laatste 3½ jaar van deze ontiegelijk zware tijd wordt Israël de woestijn in geleid naar een plaats door God voor haar bereid.

Openbaring 12: 6 En de vrouw vluchtte naar de woestijn, waar zij een plaats heeft, door God bereid, opdat zij daar twaalfhonderd zestig dagen onderhouden zou worden.

In de woestijn is God hun verberging. Hij bewaart hen daar voor benauwdheid en omringt hen met jubelzangen van bevrijding te Sela.

Psalm 32: 7 U bent mij een verberging, U bewaart mij voor benauwdheid, U omringt mij met jubelzangen van bevrijding te Sela

De Heer neemt hen niet weg uit de wereld, maar bewaart hen voor de boze.

Johannes 17: 15 Ik bid niet, dat U hen uit de wereld wegneemt, maar dat U hen bewaart voor de boze.

In de woestijn zal de Heer hen verbergen in het verborgene van Zijn tent en hen hoog op een rots plaatsen.

Psalm 27: 5 Want Hij bergt mij in Zijn hut op de dag van het kwaad, Hij verbergt mij in het verborgene van Zijn tent, Hij plaatst mij hoog op een rots.

Daar worden ze bewaard voor het uur van verzoeking.

Openbaring 3: 10 Omdat jullie het bevel bewaard hebben om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik jullie bewaren voor het uur van de verzoeking, die over de hele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen.

Nu kunnen we ons aan het eind van deze serie toch eens serieus afvragen: Past deze vraag ons?

Zijn wij het die oprecht kunnen bidden: "*Leid ons niet in verzoeking*"? Een ruim tegoed staat er op de bank. Een dagje winkelen in de grootste steden is voor ons geen vreemde bezigheid. Godsdienstvrijheid wordt nog steeds gewaarborgd in de Grondwet. Als we toch zo'n uitzonderlijke vraag aan God zouden stellen, vragen we ons dan nooit af wat we eigenlijk aan het doen zijn? Dit hele gebed plaatst ons buiten Gods handelen met ons en regelrecht binnen Gods handelen met Zijn aardse volk Israël.

Wie is dan in die tijd de grondslag voor deze uitredding? Christus zelf geeft de grote grondslag weer, waar we al uitgebreid bij hebben stilgestaan, om hen uit die verzoeking uit te leiden.

Openbaring 3: 10 Omdat jullie het bevel bewaard hebben om Mij te blijven verwachten, zal ook Ik jullie bewaren voor het uur van de verzoeking, die over de hele wereld komen zal, om te verzoeken hen, die op de aarde wonen.

Jazeker! Het is Christus eigen volharding die ze bewaard hebben. Het zijn die zeventig zevens (Mattheus 18: 22; Daniël 9: 24), waarin Christus zelf Zijn verdraagzaamheid en geduld t.o.v. het volk bewezen heeft. De volharding van Christus komt als een juichende echo voortdurend weer terug in Openbaring (1: 9; 2: 2, 19; 13: 10; 14: 12. Lees het na en controleer het.) als het kenmerk van de overwinnaars uit het volk. Jazeker, de Heer komt tot Zijn doel in Zijn plannen met dit volk. Jazeker, het is alles genade en genade alleen! Daarom schreef ik ook regelmatig over een schijnbare voorwaardelijke vergeving.

O ja, misschien ben je het alweer vergeten. Welke voorwaarde hebben we het dan over?

Mattheus 6:12 Vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven onze schuldenaren;

Te midden van een uur dat de verzoeking over de hele wereld is losgebarsten kan God met Zijn aardse Volk Israël handelen op grond van vergeving. Het Volk heeft hier zelf ook geleerd de basis van vergeving in te nemen, zoals hier uitdrukkelijk voorwaardelijk staat: "*Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren*". Dit was een drempel die ze in eerste instantie niet konden nemen (de handelingentijd) en wat de oorzaak werd dat ze in Gods handelen tijdelijk aan de kant gezet werden.

Nog even een paar kanttekeningen over dit gebed.

Ook nog tijdens de dienst van de discipelen onder het Nieuwe Verbond in de Evangeliën kwam er een verandering die belangrijk is om op te merken. De Heer was met Zijn discipelen in de bovenzaal waar Hij hen de Trooster (de Heilige Geest) beloofde. Een belofte speciaal voor het volk Israël.

Handelingen 2: 39 Voor jullie is de belofte en voor jullie kinderen en voor allen, die verre zijn, zovelen als de Heer, onze God, ertoe roepen zal.

Daar leert Hij hen dat ze tot nu toe niets in Zijn naam gebeden hadden.

Johannes 16: 24 Tot nog toe hebben jullie niet om iets gebeden in Mijn naam; bidt en je zal ontvangen, opdat je blijdschap vervuld zij.

Maar op die dag moeten ze de Vader bidden in Zijn naam.

Johannes 16: 26 Op die dag zullen jullie in Mijn naam bidden en Ik zeg jullie niet, dat Ik de Vader voor jullie vragen zal,

Na de uitstorting van de Heilige Geest vindt er dus een concrete verandering plaats voor de dienst onder het Nieuwe Verbond. Hoewel de Heer persoonlijk niet aanwezig was stonden de discipelen daar dus in de volle autoriteit van Zijn naam in het aanbod van het Koninkrijk.

Dan heb ik nog één belangrijk punt over het "Onze Vader".

In Mattheus 6: 13 staat er even een hele regel tussen haakjes in de NBG. "*Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.*"

Het staat er gewoonweg helemaal niet in de grondtekst. De vertaler heeft het er aan toegevoegd om er een mooi modelgebed van te maken. De Heer veegde nou juist vlak ervoor de vloer aan met zo'n praktijk.

Mattheus 6: 7 Gebruikt bij jullie bidden geen omhaal van woorden, zoals de heidenen; want zij menen door hun veelheid van woorden verhoord te zullen worden.

Dan nog even over ons. Er is absoluut geen grond voor teksten over voorwaardelijke vergeving die iets met ons huishouden van genade te maken hebben! Leren leven vanuit onvoorwaardelijke vergeving is jouw en mijn deel. In hoeverre we er echt van genieten heeft alles te maken met ons denken. Paulus adviseert niet voor niets: "*Bedenk de dingen die boven zijn*" (Colosse 3: 3).

Aan het eind van onze studie kijken we weer even terug. We kunnen ons blind staren op voorwaarden die aan het joodse volk voorbehouden zijn. We verstoppen dan even alle lijnen die de Schrift hier zelf over aangeeft. Na verloop van tijd voelen we ons gigantisch schuldig. Want als we echt eerlijk zijn merken we de absolute onmogelijkheid ervan. De Heer werkt niet in ons wat Hijzelf niet absoluut aan ons beloofd heeft.

Die badgast kon niets positiefs uitwerken zolang hij zag op het poepje van de zeemeeuw. Toen hij in de ogen van zijn vrouw keek zag hij liefde. Voor ons praktisch uitdelen van de vergeving is zien op de bron even noodzakelijk als voor het ontvangen ervan. Christus heeft jouw vrede klaar om van te genieten. Alles is volbracht aan het kruis. Waar zie je op? Er zijn rijkdommen van Zijn genade die Hij ons gezamenlijk overvloedig heeft bewezen door ons het geheimenis van Zijn wil te doen kennen (Efeze 1:7-9). Zie op Hem en ga gezamenlijk er van genieten. Blijf zien op de werkelijkheid. Blijf zien op de opgestane Heer. Blijf onvoorwaardelijk genieten.

